

ה על בן לא יקמו רשעים במשפט והטאים בעדת צדיקים: ו כי יודע יהוה
 דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד:

— זוהר תהלים —

תאבד (א, 1): [זוהר ויקרא 9 קדושים (דף 97 א.)]
 פתח ואמר, (תהלים א) כי יודע ה' דרך
 צדיקים ודרך רשעים תאבד. מה זה כי יודע
 ה'? אלא הקדוש ברוך הוא יודע ומשגיח
 על דרכי הצדיקים להיטיב להם ולהגן
 עליהם, והוא הולך לפניהם לשמר אותם.
 ומשום כך, מי שיוצא לדרך, צריך שאותה
 הדרך תהיה דרכו של הקדוש ברוך הוא,
 וישתף אותו עמו. ומשום כך כתוב, כי יודע
 ה' דרך צדיקים ודרך רשעים תאבד. היא
 מעצמה, משום שאין הקדוש ברוך הוא
 מכיר באותה דרך שלהם, ואינו הולך עמם.

כתוב דרך, וכתוב ארח. מה בין זה
 לזה? אלא, דרך - ששאר קרסלי
 בני אדם הולכו בה. ארח - שהוא נפתח
 מזמן מועט (זה ארח, כמו שנאמר (איוב לד) וארח
 לחברה עם פעלי און), ועל הארח הזה כתוב,
 (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך
 ואור עד נכון היום. אמן בן יהי רצון.

שנמשלה למים, שנאמר (ישעיה נה) הוי כל
 צמא לכו למים, ואין מים אלא תורה. ועל
 הגוף של ישראל אמה, ועץ עשה פרי אשר
 זרעו בו על הארץ וגו'. ויורש גן העדן, ויורש
 גוף קדוש שלמעלה, ונהנית נשמתו מאור
 השכינה. ואם תאמר, אמת, שאין פרי באילן
 הטמאה, למה הפסוק אמר עץ פרי עשה פרי
 למינו? אין בפרי העץ שיעשה צל לעבודה
 זרה שיאמרו עליו שיעשה פרי, שלא אוכלים
 ממנו, וידפנו הרוח. ועל זה אמר, לא כן
 הרשעים כי אם כמץ וגו'. ויש לאילן הזה של
 הטמאה מים, ולא יעשה פרי, אלא כמו
 שאמרנו, כמ"ץ אשר תדפנו רוח. זו התורה
 שלהם, שכתוב (תהלים א) לא כן הרשעים כי
 אם כמץ כו'. מה שאין בן בישאל, מה
 כתוב? והיה כעץ שתול על פלגי מים.

הקב"ה יודע ומשגיח על דרכי הצדיקים
 להיטיב להם ולהגן עליהם

כי יודע ה' דרך צדיקים ודרך רשעים

ענין שימוש תהלים

ותמצאם עדרים עדרים בניית המדרש. עכל"ק.
 ובזוהר בראשית פרשת וישלח (דף קעט). בא ראיה,
 בשירים ותשבחות הללו שאמר דוד יש בה סודות
 ודברים עליונים בסודות החקמה, משום שכלם
 נאמרו ברוח הקדש, שהיה שורה רוח הקדש על
 דוד והיה אומר שירה, ולכן כלם נאמרו בסודות
 החקמה.

וידוע שהתהלים קראו דוד המלך זמירות היו לי
 חקך מפני שמזמר את כל הקוצים והרשעים
 והמקטרגים, וכן לומדי הזוהר הקדוש נקראים
 מחצדי חקלא, כלומר שהם מתקני השכינה

וגדולי החסידות זיע"א, כדי לקיים דברי חז"ל על
 דורו של משיח צדקנו כפי שביאר הבן איש חי ע"ה:
 נבואת הרי"ח הטוב - לעתיד הכל ילמדו בה
 [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים: אמרו חז"ל
 דור שבן דוד בא האמת תהא נעדרת, וביאר בספר
 בניהו בן יהודע למרן הרי"ח הטוב זי"ע (סנהדרין
 צז): וז"ל: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת
 הוא חלק הסוד תרבה והעוסקים יהיו עדרים עדרים
 בלימוד הקבלה. אי נמי עתה יש אנשים פרטיים
 לומדים קבלה כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל
 לעתיד הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים,

ענין שימוש תהלים

ללמוד תורת הרשב"י, כדברי משה רבנו ע"ה בדא יפקון מגלותא ברחמיים.

ובימים הקדושים האלו, אנו צריכים לסגור גדול ומליץ יושר אמיתי, ואין לנו עצה אלא להידבק ברשב"י שהבטיח יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין, ומי שזוכה להשתתף בלימוד של הזוהר הקדוש יחד שבטי ישראל כל אחד במקומו, ידע שהרשב"י זיע"ו יושב אִתְּנוּ בְּלִמְדֵינוּ תוֹרָתוֹ כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַמְּקַבֵּל הַקְּדוֹשׁ רַבִּי אֲבִרְהָם אֲזוּלָאֵי זיע"א זקנו שֶׁל הַחֵיד"א, בְּשֵׁם הַמְּקַבֵּל הָרַב אֲבִרְהָם גְּלָאֲנְטֵי זיע"ו, בְּסִפְרוֹ "אוֹר הַחֵמָה" עַל הַ"אֲדָרָא דְּמִשְׁכְּנָא" (דף כ"ג ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדוֹשׁ: אֲפִילוּ עוֹד הַיּוֹם, אַחַר שֶׁנִּפְטַר רִשְׁב"י מִבְּיַנְיָנוּ, כֵּל זְמַן שֶׁאֲנִי עוֹסְקִים בְּדַבְרֵי הָאֲדָרָא, "אֲתַעֲטֹר" - בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן מְעַטְר כְּמִלְךָ בְּעֶטְרוֹתָיו בְּרָאשׁ, וְיִשָּׁב בְּגוֹן, עַכְל"ק. וּבְדַאֵי כְּפָאֵר בְּקַשׁ וְיִתְפַּלֵּל בְּזִכּוֹת הַרְשָׁב"י תִּתְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ וְתַעֲשֶׂה בְּקִשְׁתּוֹ. עַל כֵּן עוֹרֵר וְהַתְּעוֹרְרוּ לְהַעֲרִיר אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹר הָעֲלִיּוֹן, כִּי בְּאוֹרָךְ נִרְאָה אוֹר לְמִשְׁפַּחְךָ עַל הַכֶּלֶל וְעַל הַפְּרָט, "אוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן תִּאִיר וְנִזְכָּה בְּמִהְרָה לְאוֹרוֹ" אָמֵן. עֲנֵנוּ בְּזִכּוֹתֶיהָ דְּבַר יוֹחָאי עֲנֵנוּ!

מִי שֶׁלֹּא לומד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, אֲפִילוּ לְמַד ש"ס וּפּוֹסְקִים וְכוּ', וְלֹא לְמַד תּוֹרַת הַסּוּד, דּוֹחִים אוֹתוֹ מִגֵּן עֵדֵן הָעֲלִיּוֹן, וְיָמֵי שֶׁלְמַד אֲפִילוּ לֹא הֵבִין, מִלְּמַדִּים אוֹתוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים זֹכָה לְהֵיוֹת בְּגֵן עֵדֵן הָעֲלִיּוֹן, וּפּוֹתִיחִין לוֹ י"ג שְׁעָרִים שֶׁל סוּדוֹת אֲפִרְסָמוֹן הַסְּהוֹר. (זוהר חֲדָשׁ שִׁיה"ש פ"ו): הַרְעִיָא מְהֵימְנָא, מִצְנָה אוֹתְנוּ לְלַמּוֹד זוהר הַקְּדוֹשׁ דְּוָקָא, כִּי תוֹרַת הַרְשָׁב"י מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצִרְיֵךְ לְלַמּוֹד לֹא הֶפְסַק וְלֹא לָתַת מְנוּחָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁיִּגְאָלֵנוּ (זוהר פְּנִיחָס ר"ט). הַשְּׂכִינָה אוֹמְרַת לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גְּרַשׁ הָאֲמָה הַזֹּאת וְאֶת בְּנֶיהָ, אֵלֵינוּ הָעָרֵב רַב, שֶׁגְּרָשׁוּנֵי מִהַסְתַּפֵּחַ בְּנִחְלַת הוֹי"ה, גְּרַשׁ אוֹתָם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה וּמִן הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁלֵא יְהִיָה לָהֶם חֵלֶק עִם יִשְׂרָאֵל (תיקו"ז דף מט.). עוֹן אֲדָם הָרָאשׁוֹן בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע הוּא שְׁלֵא בָחַר לְהַתְּעַסֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים שֶׁהִיא חֲכָמַת הַקְּבֵלָה, וְזֶה עֲצָמוֹ עוֹן הָעָרֵב רַב הָאוֹמְרִים לְמִשְׁה' דְּבַר אֲתָה עֲמַנּוּ וְנִשְׁמַעָה' בְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, 'וְאֵל דְּבַר עֲמַנּוּ אֱלֹהִים כֵּן נִמּוֹת' בְּסִתְרֵי תוֹרָה, כְּסִבְרַת הַטּוֹעִים קָצַת בְּנֵי

הַקְּדוּשָׁה וּמְנַקִּים וּמְטַהְרִים אֶת יִשְׂרָאֵל וּמְבַדִּילִים אוֹתָם מִהָעָרֵב רַב וּמְכַל הַרְשָׁעִים, כִּי עֲכָשׂוּ זֶהוּ זְמַן הַבִּירוּר הַטְּהוֹר וְהַקְּדוֹשׁ סוֹף הָאֵלֶף הַשִּׁישִׁי, עָרַב שֶׁבַת סְמוּךְ וְנִרְאָה לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ שִׁיבּוּא בְּמַהְרָה בִּימֵינוּ בְּרַחֲמִים אֲכִי"ר.

דוד המלך אומר (תהלים פרק קיח יב) "סְבוּנֵי כְּדְבוּרִים וְדַעְכוּ כְּפֶאֶשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם ה' פִּי אֲמִילִם". פִּירוּשׁ אֲמִילִם אֲכִרִיתֶם, אֵיךְ? עַל יְדֵי הַמִּילִים הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁאוֹמְרִים! וְיִדּוּעַ שְׁלֹמֵדֵי הַזּוּהַר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָאִים "מַחְצָדֵי חֻקְלָא", כְּמִבּוּאָר בּוּזְהַר אֲדָרָא נִשָּׂא (דף קמ"ג ע"א): "וְצִיּוֹן אֲתָנוּן מְאִרִיחוֹן דְּמְאִרְוִין, מַחְצָדֵי חֻקְלָא", וְעַל יָדָם תְּבֵא הַיְשׁוּעָה. עַל כֵּן כָּל אֲשֶׁר בָּשָׂם אִישׁ יִשְׂרָאֵל יְכוֹנֵה יִקְבַּל עַל עֲצָמוֹ בְּל"נ לְלַמּוֹד דָּף זוהר הַקְּדוֹשׁ בְּכָל יוֹם, פִּתַּח אֵלֵיהוּ, תִּיקוּן מ"ג, תִּיקוּן מ"ח, אֲדָרָא רַבָּא, אֲדָרָא זוּטָא, תִּיקוּנֵי זוּהַר, וְכָל אֶחָד יִקַּח לִימוּד מִסוּיִם וַיַּחֲזוֹר עֲלָיו ח"פ עֲמִימִים, וּבִזְהַר יוֹשׁוּב וַיִּרְחַמֵּנוּ וַיַּחֲשִׁיב לְגַאֲלָנוּ מִכָּל צָרוֹת גְּלוּתֵינוּ, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ לְהַשְׁקוֹת עַדְרֵינוּ, מִתּוֹרַתֵינוּ הַקְּדוּשָׁה, וְנִכְיֵן עֲצָמֵינוּ לְקְדוּשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה עַל יְדֵי לִימוּד הַזּוּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרַבִּים בְּאַחַדוֹת וּבְשִׁמְחָה יַחַד עִם אֲמִירַת הַתְּהִלִּים שֶׁתִּתְעוֹרֵר בְּחִבְלַת הַשְּׁרוּן, זֶה חוֹבָה וְזֶה הַשְׁעָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, לְאַחוּז בְּאוֹמְנוֹת אֲבוֹתֵינוּ, וּבִפְרֹט כָּל הָרָאשִׁי יְשִׁיבוֹת, רַבְנֵי קְהִילוֹת, מְלַמְדִים, יֹאמְרוּ אַחֲרַי כָּל תְּפִילָה דָּף זוהר וְהַתְּהִלִּים בְּצִיבוּר בִּיחַד עִם תְּלַמִּידֵיהֶם, לְאוֹקְמָא שְׁכִינְתָא מִעֲפָרָא, וְלְהַצְלַחַת עִם יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשִׁים, וּבִזְכוּת זֶה נִזְכָּה לְגַאֲלוֹת עוֹלָם בִּימֵי נִיסָן כְּאִמְרַם ז"ל בְּנִיסָן נִגְאָלוּ וּבְנִיסָן עֲתִידִים לְהַגָּאֵל בְּב"א.

ועתה זכינו ליותר ממיליון לומדי זוהר הקדוש, זאת אומרת אם לומדים עמוד אחד בזוהר הקדוש נחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים למעלה ממיליון פעם את הזוהר הקדוש, - וְיִתְקַבֵּל תְּפִלוֹתֶיךָ וּמְשַׁאֲלוֹת לְכַף, כִּי הַתְּנַאי לְקַבֵּל תְּפִלוֹת וּקְרִיאַת שְׁמַע הוּא לְמַד בְּזוּהַר כֵּל יוֹם (תיקו"ז תיקו מ"א), וְזוֹכָה לְקָרֵב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים. זאת המתנה הגדולה שזכינו לקבל מהרשב"י הקדוש דוד המלך ע"ה, זוהי זכות מיוחדת, כי לא כל אחד זוכה למתנה כזאת גדולה. ובפרט כעת בימי ניסן המסוגלים לגאולה שצריך בכל יום

ב א לָמָּה רָגַשׁוּ גוֹיִם וְלֵאמֹיִם יַהֲגוּ רִיב: ב יתִּיצְבוּ מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים
נוֹסְדוּ יַחַד עַל יְהוָה: וְעַל מְשִׁיחוֹ: ג נִגְתָּקָה אֶת מוֹסְרוֹתֵינוּ

— שִׁמוּשׁ תַּהֲלִים —

לסערת הים

למה רגשו גוים. וגו', (ב, א): (שימוש תהלים לפרק ב) להנצל מסערת הים אמור אותו וכתוב אותו על חרס ותשליכהו לים וישקוט הים מזעפו. ואי הוה בר נש חש רישיה כתוב יתיה עד פסוק (תרועם בשבט ברזל), ותליהו עליו.

— זוהר תהלים —

עתיד הקדוש ברוך הוא להפּרע מהם בגלוי
סביב ירושלים
ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו
(ב, ב): [זוהר שמות פ' בשלח (דף נ"ח):]
רבי יצחק אָמר, פֶּסוּק זֶה, בְּשַׁעַה

— ענין שימוש תהלים —

אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים והזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד. (הרי"ח הטוב, הן איש חי, בניהו). על ידי עסק ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדקנו בב"א כמבואר בזוהר הקדוש. וסימן לדבר סו"ד במילוי סמ"ך ו"ו דל"ת גי' משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יהיה ויתקיים על ידי זכות לימוד רזין דאורייתא. (ספר קהלת יעקב לבעל מלוא הרועים ערך סוד).

הרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש וְנוֹקָא, שְׁתוֹרַת הַרְשָׁבִי" מְאִיר עַד סוֹף הַדּוֹרוֹת, וְצָרִיף לְלַמּוֹד וְלֹא לְתַת מְנוּחָה לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שִׁיגְאָלְנוּ (זוהר פְּנִיחַס רִיט).

וכל מי שישתדל לקרא זוהר הקדוש אפילו בקריאה לבד... הרי הוא כהוגה ומפרש את השם, שיש כוח בו לעשות נסים אפילו בלא ידיעה, ויגן עליו בעולם הזה ובעולם הבא [הרמ"ז קע"ח]:

תורה אשר בזמננו זה המוציאים שם רע על חקמת האמת חיי עולם... ולכן נשברו הלוחות הראשונות מסטרא דעץ החיים... וגרם אבודא דחרבן בית ראשון ושני וגלות האחרון המר והארף אשר אנו בעוונותינו הרבים עד דיתובון בני ישראל בתיבתא ובקשו את השם אלהיהם להכירו ולקדעו ברזי תורה וידעו את מי הם עובדים ומי הוא מלפם, וכדיו יזכו לעסק בחקמת האמת כמו שאמר הפתוב: "ויורה השם עץ וימתקו" על ידי המשיח. וכמו שפתוב בפרשת נשא ברעיא מהימנא (קכד): וז"ל: ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא... עוד אמרו בספר הזהר (תקו ו) וז"ל: וכמה בני נשא יתפרנסון לתתא מהאי חבורא דילך בדרא בתראה בסוף יומיא ובגיניה וקראתם דרוך בארץ. (מהרח"ו). אמר לון רבי שמעון... וכד יהא קריב ליומי משיחא אפילו רבני דעלמא זמינו לאשפקא טמירין דחקמתא ולמנדע ביה קצין וחושבנין, ובההוא זמנא אתגליא לכלא... אמר להם רבי שמעון... וכשיהיה קרוב לימות המשיח, אפלו תינוקות של העולם עתידיים למצא נסרות של חקמה ולדעת בו קצים וחשבונות, ובאותו זמן יתגלה לכל... (זוהר וירא קיח). מִזְמֵן אֲשֶׁר הֶצִיץ וְזָרַח

וְנִשְׁלִיכָהּ מִמֶּנּוּ עֲבֹתֵימוֹ: ה' יוֹשֵׁב בַּשָּׁמַיִם יִשְׁחַק אֶדְנִי יִלְעַג לָמוֹ:
ה' אֲזוּ יִדְבַר אֱלֹהֵימוֹ בְּאָפוֹ וּבַחֲרוֹנוֹ יִבְהַלְמוֹ: ו' וְאֲנִי נִסְכְּבֹתִי
מִלְבִּי עַל צִיּוֹן הַר קְדוֹשִׁי: ז' אִסְפְּרָה אֶל חַק יְהוָה:

—== זוהר תהלים ==—

9' מצורע (97 ו' ט') רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו. יושב בשמים ישחק - זה יצחק שבא מצד היין, מאיר בראשונה, וצוחק, ואחר כך זועם ומגרש. זהו שכתוב יושב בשמים ישחק, ולא כתוב יושב שמים. ישחק, מאיר וצוחק. ועל כן הדין מאיר וצוחק להם לרשעים. ואחר כך מה פתוב? אז ידבר אלימו באפו ובחרונו ובהלמו. וכך דרכי הרשעים - הקדוש ברוך הוא מאיר להם בעולם הזה, ומאיר להם כמו יין שמאיר בראשונה, ואחר כך זועם והורג. והקדוש ברוך הוא מושך את הרשעים, אם יחזרו כנגדו - יפה. אם לא - הוא מכלה אותם מאותו העולם הבא, ואין להם בו חלק וישמדו מהכל. בא להטהר - מסייעים להם, והקדוש ברוך הוא מטהר אותם ומקרב אותם אליו וקורא עליהם שלום. זהו שכתוב שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'.

משיח ב'שך את - סוד החק

אִסְפְּרָה אֶל חַק ה' אָמַר אֱלֹהֵי בְנֵי אֲתָה
אֲנִי הַיּוֹם יִדְרֹתֶיךָ (ב, ט): [זוהר
במדבר 9' בלק (97 ו' ט')] וְזֶהוּ וּמְגַבְעוֹת
אֲשׁוּרָנוּ. בְּיִשְׁבִּיבָה הָעֲלִיוֹנָה גִבְעַת חֶסֶד ו'
(גבוהת הכל אותה עליונת הכל). בְּיִשְׁבִּיבָה הָרְקִיעַ
וּמְגַבְעוֹת, בְּאוֹת ו'. וּמְשָׁלִים לְשָׁנֵי צְדָדִים.
אָחַד, שְׁהָרִי הַגִּבְעַת הַזֹּאת לֹא נִפְרְדָת מִבְּנֵה

בהמונים מכל העולם, ולעשות קרב על ירושלים עיר הקדש, ולאחז עצות על הקדוש ברוך הוא. ומה אומרים? נעמד על הפטרון בהתחלה, ואחר כך על עמו ועל היכלו. אז עתיד הקדוש ברוך הוא לצחק עליהם, שכתוב יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו. באותו זמן ילבש הקדוש ברוך הוא גאון עליהם, וישמיד אותם מן העולם, ככתוב (זכריה יד) וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים המק בשרו והוא עמד על רגליו. רבי אבא אמר משמו של רב ייסא סבא, וכך אמר רבי שמעון, עתיד הקדוש ברוך הוא להחיות את כל אותם המלכים שהציקו לישראל ולירושלים, את אנדריאנוס, ולופינוס, ונבוכדנצר, ולסנחריב, ולכל שאר מלכי העמים שהחריבו ביתו, ולהשליט אותם כבתחלה, ויתכנסו עמם שאר העמים. ועתיד הקדוש ברוך הוא להפצע מהם בגלוי סביב ירושלים. זהו שכתוב וזאת תהיה המגפה אשר יגף ה' את כל העמים אשר צבאו על ירושלים. אשר יצבאו לא כתוב, אלא אשר צבאו. אז כתוב וכרב גאונך תהרס קמין. וזה לזמן שיבא המשיח כתוב, ושירה זו היא שירת העולמים.

יושב בשמים ישחק - זה יצחק

יושב בשמים ישחק וכו' (ב, ט): [זוהר ויקרא

אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ: ה' שָׁאֵל מִמֶּנִּי וְאַתָּנָה גּוֹיִם נִחַלְתֶּךָ
וְאַחֲזַתְךָ אֶפְסֵי אֶרֶץ: ט תִּרְעַם בְּשִׁבְט בְּרוּל כִּכְלִי יוֹצֵר תִּנְפָצִים: י וְעַתָּה

זוהר תהלים

אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. אָמַר
לוּ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, רוּעָה הַנְּאֻמָּן, מַה זֶה
הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ? אֵלֶּא בְּשִׁבְלֶךָ אָמַר דָּוִד
בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. הֵן עוֹד
הַיּוֹם גְּדוּל, בְּאוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ (דְּבָרִים ל"ד)
וְלֹא קָם נְבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה. אֲתָה
קִיַּמְתָּ בְּשִׁכְיִנָּה וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
לְבָבְךָ - שֶׁהֵינָנו הַגּוֹף, וּבְכָל נַפְשֶׁךָ - שֶׁהֵינָנו
הַנְּשָׁמָה, שֶׁחֲמֹשֶׁה שְׁמוֹת יֵשׁ לָהּ: נְשָׁמָה,
רוּחַ, נַפֶּשׁ, חַיָּה, יְחִידָה. וּבְכָל מְאֹדְךָ - בְּכָל
מְמוֹנְךָ.

בְּשֵׁנַת י"ג לְמֻצּוֹת מְקַבֵּל נֶפֶשׁ אֲצִילוֹת
דְּכָלל יִשְׂרָאֵל

אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה (ב, ז): [זוהר שמות פ'
משפטים (דף ק"ח.ג)] בֹּא וּרְאֵה, כָּל מִי
שֶׁהוּא זוֹכֵה לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים וּמַעֲלָה,
נִקְרָא בֶּן לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְכָל מִי שֶׁהוּא
מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעֲלָה וּזוֹכֵה בָהֶם,
נִקְרָא בֶּן לְקֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא וְדַאי. (דְּבָרִים י"ד)
בְּנִים אֲתָם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם. כְּשֶׁהֲגִיעַ דָּוִד
לְשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּזְכָה בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁנִּכְנַס
לְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה, אָז כָּתוּב (תהלים ב) 'ה' אָמַר
אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. מַה
הַטַּעַם? שֶׁהָרִי מִקֹּדֶם לָזֶה לֹא הָיָה לוֹ בֶּן,
וְלֹא שָׁרְתָה עָלָיו נְשָׁמָה עֲלִיוֹנָה, שֶׁהָרִי
בְּשָׁנוֹת עָרְלָה הוּא הָיָה, וּמִשּׁוֹם כֶּף אֲנִי
הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ, הַיּוֹם וְדַאי יְלֻדְתִּיךָ. אֲנִי, וְלֹא
הֵצֵד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שֶׁהָיָה עַד עַכְשָׁיו, אֲנִי
לְבָדִי. בֶּן עֶשְׂרִים שָׁנִים, מַה כָּתוּב

לְעוֹלָמִים וְאֵינָה עוֹזֶבֶת אוֹתוֹ, וְעַל כֵּן נִכְלָל
ו' אֲתָה לְעוֹלָם. וְאַחַד, שֶׁהָרִי גִבְעָה
שְׁלֹמֶטָה, בְּנֵה שֶׁנִּכְלָל עִמָּה צָרִיךְ לְעַתִּיד
לְבֹא כְּשִׁיבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְקַחַת לוֹ גִּבְעַת
עֲלִיוֹנָה, וְלִהְיוֹנוּ תוֹךְ כְּנִפְיָה כְּדִי לְחַזֵּק
אוֹתוֹ וְלִהְיוֹנוּ בְּחַיִּים עֲלִיוֹנִים, וּמִמֶּנֶּה
יֵצֵא בְּאוֹתוֹ יוֹם מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. וְסוּד זֶה -
(תהלים ב) 'אֲסַפְּרָה אֶל חֵק ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי
אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ. עֲתִיד אֲנִי לוֹמַר
לְאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁנִּקְרָא חֵק וְלִבְשָׁרוֹ, (ה' אָמַר
אֵלַי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ). בְּאוֹתוֹ יוֹם מִמֶּשׁ
יוֹצִיא אוֹתוֹ הַחֵק הַהוּא מִתַּחַת כְּנִפְיָה
בְּכֹמָה חַיִּים, בְּכֹמָה עֲטוּרוֹת, בְּכֹמָה בְּרִכּוֹת
כְּרֹאוֹי. וְאוֹתוֹ חֵק לֹא יִשְׁאַר לְבָדוֹ. יִכְלַל בּוֹ
מְשִׁיחַ אַחֵר, בֶּן יוֹסֵף, וְשֵׁם יִתְחַזַּק, וְלֹא
בְּמִקוֹם אַחֵר. וּמִשּׁוֹם שֶׁהוּא גִבְעָה תַּחְתּוֹנָה
שְׂאִינן בָּהּ חַיִּים, יָמוּת מְשִׁיחַ זֶה וְיִהְיֶה,
וְיָמוּת עַד שֶׁתִּלְקַט גִּבְעָה זוֹ חַיִּים מֵאוֹתָהּ
גִּבְעָה עֲלִיוֹנָה, וְיָקוּם.

אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ - עֲבוּר מִי נִחְשָׁב בֶּן

אֲסַפְּרָה אֶל חֵק ה' אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֲתָה
אֲנִי הַיּוֹם יְלֻדְתִּיךָ (ב, ז): [זוהר
שמות פ' תרומה (דף קנ"ח.ג)] שְׁמִיּוֹם שִׁיּוּרֵשׁ אָדָם
נְשָׁמָה שְׁכֻלּוּלָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּשְׁכִינָתוֹ, מֵאוֹתָהּ שְׁעָה נִקְרָא בֶּן. אָמַר תַּנָּא
אַחַד, וְכִי מֵאוֹתוֹ יוֹם שִׁיּוּרֵשׁ אָדָם נְשָׁמָה
כְּלוּלָה מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינָתוֹ יִקְרָא
בֶּן מִנִּין לָנוּ? מִהַפְּסוּק הַזֶּה שֶׁאָמַר דָּוִד
בְּסִפְרֵי תְהִלִּים, (תהלים ב) 'אֲסַפְּרָה אֶל חֵק ה'

מְלָכִים הַשְּׂבִילוּ הַיְסָרוּ שְׁפָטֵי אָרֶץ: יֵא עֲבָדוּ אֶת יְהוָהּ בִּירְאָה וְגִילוּ
 בְּרַעְיָה: יב נִשְׁקוּ בַר פֶּן יֵאנַף וְתֵאבְדוּ דְרָף פִּי יִבְעַר בְּמַעַט אַפּוֹ אֲשֶׁרִי
 בַּל חוֹסֵי בּוֹ:

זוהר תהלים

מקום מתחיל, ובאיזה מקום יכון את העבודה ליחד את שם רבוננו? חזר ואמר, ביראה. ביראה היא הראשית, ממטה למעלה. (כא ראה, בני אהרן הרי בארנו, והרי נתבאר הדבר). בא ראה, מה כתוב כאן אחרי מות, ואחר כך - דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן? אלא מכאן הראשית להזהיר את הכהנים, כל מי שצריכים להזהר בזאת הזו, וזוהי יראת ה'.

עבדו את ה' ביראה (ב, יא): [זוהר במדבר פ' שלח לך (דף קס"ה)]. בא וראה, אותו רקיע כשסובב בגלגול, מנגן בנגון, ומקול נהמת המים הנובעים לא ידוע אותו נגון. כל אותם האגנים שבארבעה צדדים מתמלאים מנביעת המים שנובעים. מי שהוא בפנים, בשני צדדים עומד שם. אחד בשמחה, שאין שמחה כאותה שמחה בעולם, לקים (שם ק) עבדו את ה' בשמחה. ואחד ביראה, שאין יראה כאותה יראה בעולם, לקים (שם ב) עבדו את ה' ביראה.

משה רבנו עליו השלום לא היה בחטא - באדם הראשון

נשקו בר (ב, יב): [זוהר חדש (דף קכ)]. באותו זמן שיצאו הדברים הללו מפי המנורה הקדושה, ירדה שכינה ונשקה אותו, וכל אותם ראשי ישיבות ברכו

בשלמה? (משלי ד) כי בן הייתי לאבי, לאבי ממש ודאי.

לעבוד את ה' ביראה ובשמחה
עבדו את ה' ביראה וגיילו ברעדה (ב, יא): [זוהר ויקרא פ' אחרי מות (דף טו)]. אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים ב) 'עבדו את ה' ביראה וגיילו ברעדה'. וכתוב (שם ק) עבדו את ה' בשמחה באו לפני ברננה. הפסוקים הללו קשים זה על זה. אלא כך שנינו, עבדו את ה' ביראה - שכל עבודה שרוצה בן אדם לעבד לפני רבוננו, בראשונה צריך יראה, לפחד ממנו. ומשום הפחד של אדונו ימצא אחר כך שיעשה בשמחה את מצוות התורה, ועל פן כתוב, (דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך כי אם ליראה. וגיילו ברעדה - שאסור לאדם לשמח יותר בעולם הזה. וזה בדברי העולם. אבל בדברי תורה ובמצוות התורה צריך לשמח. אחר כך ימצא אדם שיעשה בשמחה את מצוות התורה, שכתוב עבדו את ה' בשמחה.

[דף נ"ו ע"ב] רבי אבא אמר, עבדו את ה' ביראה - סוד הדבר הוא. עבדו את ה' ביראה, איזו יראה כאן? אלא כמו שבארנו, שכתוב (משלי א) יראת ה' ראשית דעת, וכתוב (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת ה'. יראת ה' - כך נקרא הקדוש ברוך הוא. רבי אלעזר אמר, עבדו את ה' ביראה - מי שרוצה לעשות עבודת אדונו, מאיזה

ג א מְזִמֹּר לְדָוִד בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו: ב יְהוֹנָדָה מַה רַבּוּ צָרֵי

שִׁימוֹשׁ תְּהִלִּים

לכאב ראש וכתף

מזמור לדוד בבִּרְחוֹ... ה' מה רבו צרי. (ג, א): [שימוש תהלים לפרק ג] למען דחש כתפיה ורישיה אמור על שמן זית ותן מלח וימשח.

זוהר תהלים

והוא חוט של זהב. והוא קו ירק מהצד של תשובה שסובב כל העולם. שלשה חוטים הם למעלה שסובבים את בת העין, שעליהם נאמר (שיר ז) עיניך ברכות בחשבון על שער בת רבים. מה זה בת רבים? בת עין אלו שלשת האבות. שלשה גונים הם של העין. עין המים שאין לה הפסק, עין המים. ומשם נשקו בר להאיר עולמות בסודות נסתרים של התורה. באותו זמן קם אותו זקן ונטל מקלע בידו. פתח ואמר, המגורה הקדושה, עד עכשו היה מקלע בידך, מכאן ואילך הרי התעלית בעליונים, שמר עצמך מהאבנים שלה. שהרי בפי הצדיקים היא מתעלה בתפלות שלהם אל בעלה. ובמעשים שלהם של האבן הזו, כשיורדת למטה היא אבן בחן, שעליה נאמר (תהלים יא) ה' צדיק יבחן. ובה נתנסו האבות. ומשום זה נאמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים, שהם האבות.

הטעם למשמעות "מזמור" לדוד בעת צרה מזמור לדוד בבִּרְחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנֹו (ג, א): [זוהר בראשית פ' ויצא (דף

[C:81] ירא והנה באר בשדה וגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ג) 'מזמור

אותו, והרועה הנאמן ברך אותו ונשק אותו. באותו הזמן זקן אחד הזדמן אליו. פתח ואמר, נשקו בר, שהיא סלת נקייה, טפה קדושה זו של התורה של משה שנתנה לנו על ידו, שלא היה בו פסלת של מץ ותבן. שמי שאין פסלת בנשמתו, הוא בן של הקדוש ברוך הוא ושכינתו. שיש בן מאותה חטה שנאמר בה האילן שאכל אדם הראשון היה חטה. ח"ט מץ ותבן, שבשבילו אמר דוד (תהלים נא) הן בעיון חוללתי וגו'. ובזמן שהאות ה', שהיא חמשה מיני לחם, היא בכסוי דרה בין (הרודפים אחריה) הרשעים בגלות, שנאמר עליהם (תהלים א) 'לא כן הרשעים כי אם כמץ אשר תדפנו רוח' - 'שהיא מעשה שלו, לא מתחברת עמו. ומשום זה מץ ותבן פטורים מן המעשר, ומשום זה נשקו בר. נשקו בר, שהשפתים העליונות של הרועה הנאמן, שהם ההשקאה שלהם בשני עמודי אמת, שהם למודי ה'. והצדיק הוא לשון למודים, הוא לשון למעלה, ואות ברית למטה.

ועוד נשקו בר, בשפתים העליונות השכינה העליונה, שכף עולה שכינה לחשבון שפ"ה. החוט שסובב אותה הוא אותה כריכה, החוט של זרקא שמקיף את השפה הוא חוט של חסד,

רבים קמים עלי: ג רבים אמרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה: ד ואתה יהוה מִגֵּן בְּעַדִי וּמְרִים רֵאשִׁי: ה קולי אל יהוה

זוהר תהלים

לְדוֹד בְּכַרְחוּ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ'. בפסוק הזה התעוררו החברים, אבל מזמור לדוד, למה אמר שירה? אם משום שבנו הוא שקם עליו, יותר קינה היה צריך להיות, שהרי הרע עליו על האדם קצת מקורביו משאחר הרבה. אלא מזמור לדוד, אמר שירה, וכך בקש דוד, שחשב שהקדוש ברוך הוא סלק את חטאו לעולם ההוא. כיון שראה שכאן בעולם הזה רוצה לגבות ממנו, שמו. עוד, שראה שעליונים ממנו היו בעולם שברחו, וכלם לבדם. יעקב ברח, שכתוב (הושע יב) ויברח יעקב שדה ארם, וברח לבדו. משה ברח, שכתוב (שמות כ) ויברח משה מפני פרעה, וברח לבדו. ודוד ברח, כל אותם שליטי הארץ וכל אותם גבורי הארץ וראשי ישראל, כלם ברחו עמו, וסובבים מימינו ומשמאלו לשמר אותו מכל הצדדים. כיון שראה השבח הזה, אמר שירה.

וְאֵתָהּ ה' מִגֵּן בְּעַדִי וּמְרִים רֵאשִׁי

(ג ד): [זוהר בראשית פ' לך לך (דף טז ב)]

רבי יוסי פתח ואמר, (תהלים ג) ואתה ה' מגן בעדי ומרים ראשי. אמר דוד, אף על גב שכל בני העולם יבואו לערוך עמי קרב - ואתה ה' מגן בעדי. בא ראה, כתוב מגן בעדי. אמר דוד לקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, מפני מה לא עושים בי חתימה של ברכה כמו שחותמים ברכה באברהם, שכתוב אנכי מגן לך, ואומרים מגן אברהם? אמר הקדוש ברוך הוא לדוד: אברהם כבר בחנתיו וצרפתיו, ועומד לפני בקיום שלם. אמר לו דוד: אם כן, (שם טו) בחנני ה' ונסני צרפה כליתי ולבי. כיון שעשה אותו הדבר של בת שבע, נזכר דוד לפניו על מה שאמר. אמר (שם יז) בחנת לבי פקדת לילה צרפתי כל תמצא זמתי כל יעבר פי. אמר, אני אמרתי בחנני ה' ונסני, ואתה בחנת לבי. אני אמרתי צרפה כליתי, ואתה צרפתי כל תמצא, לא מצאת אותי כראוי. זמתי כל יעבר פי - מי יתן והדבר הזה שחשבת,

אף על פי שהיה בורח ונגרש ממלכותו לא מנע עצמו לומר שירה לפני הקדוש ברוך הוא

מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו ג

(א): [זוהר חדש פ' נח (דף כט ב)]

פתח, בכנסת ישראל כנגד הקדוש ברוך הוא, וישלח את הערב. שאמר רבי פנחס, כתוב ויאמר דוד כו' קומו ונברחה כי לא תהיה לנו פליטה מפני אבשלום. ואף על

אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מִהֵר קְדָשׁוֹ סֵלָה: ו אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישָׁנָה הִקְיֹצוּתִי כִּי יִהְיוּ־לִי יִסְמְכֵנִי: ז לֹא אִירָא מִרְכָּבוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שָׁתוּ עָלַי: ח קוֹמָה יִהְיוּ־לִי הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּכִיֹּת אֶת כָּל אֹיְבֵי לְחֵי שְׁנֵי רָשָׁעִים שִׁבְרֹתָ: ט לִיהְיוּ־לִי עֲמָד בְּרַכְתָּךְ סֵלָה:

זוהר תהלים

יחשב בעת הגלות צער השכינה ויגאל -
לה' הישועה

שלא יעבר את פי. ועם כל זה חותמים בו
הברכה, שאנו אומרים מגן דוד. ומשום
כך אמר דוד, ואתה ה' מגן בעדי כבודי
ומרים ראשי. [חח] ודאי דרגה זו הכבוד
שלי שאני מתעטר בו.

יעקב ועשו בכו

קומה ה' הושיעני אלהי כי הכית את כל
אויבי לחי שני רשעים שברת (ג, ח):
[זוהר בראשית פ' וישלח (דף קעא:)] ויש"קהו
נקוד למעלה, כי לא נשקו ברצונו. ושנינו,
מה זה שכתוב (משלי כז) ונעתרות נשיקות
שונא? זה בלעם כשברך את ישראל, שהרי
לא ברקם ברצון הלב. אף כאן נעתרות
נשיקות שונא - זה עשו. אמר רבי יוסי,
כתוב (תהלים ג) 'קומה ה' הושיעני אלהי כי
הכית את כל אויבי לחי שני רשעים שברת'.
ושנינו, אל תקרי שברת אלא שרפבת, שהרי
גדלו שניו וחשב לנשך אותו וכו'. ועל זה
ויבכו, זה בכה וזה בכה, ובארוה החברים.

לה' הישועה על עמך ברכתך סלה (ג)
(ט): [זוהר ויקרא פ' אמור (דף צ:)] עוד
פתח ואמר, (תהלים ג) 'לה' הישועה על
עמך ברכתך סלה'. לה' הישועה - כך
שנינו, אשריהם ישראל, שלכל מקום
שגלו, שכינה גלתה עמהם. כשיצאו
ישראל מהגלות, למי הגאלה - לישראל
או לקדוש ברוך הוא? אלא הרי פרשוה
בכמה כתובים, וכאן - לה' הישועה
ודאי. מתי? על עמך ברכתך סלה.
בשעה שהקדוש ברוך הוא ישגיח
בברכות על ישראל להוציא אותם מן
הגלות ולהיטיב להם, אזי - לה'
הישועה ודאי. ועל כן שנינו שהקדוש
ברוך הוא ישוב עם ישראל מן הגלות.
זהו שכתוב, (דברים ד) ושב ה' אליהך את
שבותך ורחמך.

ד א לַמְנַצֵּחַ בְּנִיגוֹת מְזֻמֹּר לְדוֹד: ב בְּקִרְאֵי עֲנִי אֱלֹהֵי צִדְקָן בְּצַר
 הִרְחַבְתָּ לִּי חֲנֻנִי וְשָׁמַע תְּפִלָּתִי: ג בְּנֵי אִישׁ עַד מָה כְּבוֹדִי לְכַלְמָה תֵּאַהֲבוּן
 רִיב תִּבְקְשׁוּ כְּזֹב סֵלָה: ד וַדַּעוּ בִּי הַפִּלָּה יְהוָה־ אֱלֹהֵי חֶסֶד לֹא יְהוָה־ אֱלֹהֵי
 יִשְׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵי: ה רְגֹזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ אִמְרוּ בְּלִבְכֶם עַל מִשְׁפַּכְכֶם וְדַמּוּ
 סֵלָה: ו זָכְחוּ וְזָכְחֵי צִדְקָ וּבִטְחוּ אֵל יְהוָה־ אֱלֹהֵי: ז רַבִּים אִמְרוּ מִי יִרְאֵנוּ מִזֹּב
 נִסָּה עָלֵינוּ אֹזֵר פְּגִיזָה יְהוָה־ אֱלֹהֵי: ח נִתְתָּה שְׂמֵחָה בְּלִבִּי מֵעַתָּה הֲנַנֵּם וְתִירוּשָׁם
 רַבּוֹ: ט בְּשָׁלוֹם יַחֲדוּ אֲשַׁבְּבָה וְאִישָׁן בִּי אַתָּה יְהוָה־ אֱלֹהֵי לְבָדָד לְבַטַח
 תּוֹשִׁיבֵנִי:

— שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים —

טב לכל דבעי

בְּקִרְאֵי עֲנִי וְגו' (ד, ב): [שימוש תהלים לפרק ד] צלי יתיה בכל צפרא זזיל בכל מאי דבעי לך ואת
 מצלח, ואמור אותו ג' פעמים קודם צאת השמש עם שם שלו י"ה י"ה. ויוצא מסוף פסוקים,
 ' מן תפלת', ה' מן ודומו סלה, ' מן לבטח תושיבני, ה' מן ובטחו אל יהוה, ואמור בכל פעם
 יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול הגבור והנורא שתצליח את דרכי ותישר אורחותי ותמלא
 משאלותי לטובה ותעשה חפצי היום הזה אמן אמן אמן סלה סלה סלה. - ועוד אי בעית
 למשאל כלום לבר נש, צלי יתיה ואמור, יהי רצון מלפניך י"ה י"ה השם הגדול וְגו' שתתנני לחן
 לחסד ולרחמים בעיני (פלוגי בן פלוני) ותמלא משאלותי היום הזה. - גם אם אתה צריך לשלטון
 לשאול ממנו כלום אמור ג"כ ז"פ עם שם שלו ותצליח.

— זוהר תהלים —

רְגֹזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ (ד, ה): [זוהר ויקרא פ'
 בחקותי (דף ק"ג)] וְנִתְתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְץ
 וּשְׁכַבְתֶּם וְאִין מַחְרִידוּ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פֶּתַח,
 רְגֹזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ וְגו'. רְגֹזוּ וְאֵל תִּחַטְּאוּ,
 פְּסוּק זֶה פְּרָשׁוּהוּ, שְׁצַרְיָךְ בֵּן אָדָם לְהַרְגִּיז
 יִצַר טוֹב עַל יִצַר הָרַע, וְיַפְּהָ. אֲבָל בְּשַׁעָה
 שְׂיוֹרֵד הַלִּילָה וְכֵן אָדָם שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ,
 כְּמָה מְמַנִּים עַל הַחֲקִים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם,

וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים, וְכֵנִי אָדָם צְרִיכִים
 לְהַחְרֵד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִפְחֹד
 מִמֶּנּוּ, בְּשִׁבִיל שְׁלָא תִמְצָאוּ נַפְשׁוֹ בְּתוֹכֶם
 וְיִנְצַל מֵהֶם, וְיִצְטַרְךְ לֹא לְבֶן אָדָם שְׁלָא
 יוֹצִיא מְלָה בְּפִיו מֵהֶם, כְּדִי שְׁלָא יַעוֹרֵר
 אוֹתָם אֱלֹהֵי וְלֹא יִמְצָאוּ עִמּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב
 אִמְרוּ בְּלִבְכֶם עַל מִשְׁפַּכְכֶם וְדַמּוּ סֵלָה.
 שְׁלָא יוֹצִיא מֵהֶם דְּבוּר בְּפִיו.

ה א לְמִנְצַח אֵל הַנְּחִילוֹת מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב אֲמַרִי הַאֲזִינָה יְהוָה אֶת־אָזְנוֹ
 בֵּינָה הִנְיָנִי: ג תִּקְשִׁיבָה לְקוֹל שְׁעֵי מַלְכֵי וְאַלְהֵי תַּקְוַת עַמֵּי הַיָּם כִּי אֵלֶיךָ
 אֶתְפַּלֵּל: ד יְהוָה אֶת־בְּרַחֲמָיו בְּקֶרֶב תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקֶרֶב אֶעֱרֹךְ לְךָ וְאַצְפָּה:

— שִׁמוּשׁ תְּהִלִּים —

לרוח רע

אמרי האזינה וגו' (ה, ב): [שימוש תהלים לפרק ה] אי קאי רוח רע לקבלך צלי יתיה תמיד בכונה עד פסוק (כי אתה תברך צדיק) והוא אזלה. - ולמצוא חן, אם יש לך עבודה גבי שלטון קח שמן זית ואמור אותו ג' פעמים בזריחת השמש ובביאת השמש ותמשח פניך ידיך ורגליך.

— זוהר תהלים —

רוח אחת ומגיעה לאותו הממנה שממנה על הרפואה. וכשמגיעה הרפואה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא פוקד לבית דינו שלא יפתחו בדין, משום שהחיים ביד הקדוש ברוך הוא, ולא בידיהם.

נשמות הצדיקים בגן עדן מודים - והשכינה מליצה טוב על בניה

ומתוך שהוא עת רצון, רצה הקדוש ברוך הוא זכות אותו האיש. אם ימצא בתפלה (יפה. ואם לא נחשב לו בשוגג) או שהוא בעל תשובה - חס עליו. באותה שעה נשמע קול צפרים המקננות, שכתוב (תהלים קד) אשר שם צפרים יקננו. ואותן צפרים מודות ומשבחות לקדוש ברוך הוא. ואותה אילת השחר מתעוררת בעולם ואומרת, (שם לא) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וגו'. אז אותו ממנה יוצא, ועושה כל מה שנוצטתה.

הרפואות בידי ה'

ואם תאמר שמיני רפואה בידו כמו שאמרנו - לא כן! שהרי רפואה לא היתה, רק בידי המלך הקדוש. אבל בשעה

בקר הוא עת רצון להתפלל - וזהו זמן תפלה

ה' בקר תשמע קולי (ה, ד): [זוהר במדבר פ' בלק (ד' ט"ו)] רבי אלעזר היה הולך לראות את רבי יוסי חמיו, רבי אבא וחרביו הלכו עמו. פתח רבי אלעזר ואמר, 'ה' בקר תשמע קולי' וגו'. ה' בקר, איזה בקר? אלא זה בקר של אברהם שהתעורר בעולם, שכתוב (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. שהרי כשמגיע הבקר, אותו בקר מתעורר בעולם, והוא עת רצון לכל, ולעשות טוב לכל העולם, לצדיקים ולרשעים. ואז זמן תפלה הוא להתפלל לפני המלך הקדוש.

באותה שעה יוצא מלאך רפאל ורפואות בידו

ועל זה, בשעה שבא הבקר, כל אותם אסירי המלך מוצאים מנוחה, זמן תפלה הוא עליהם, וכל שכן אותם שחוזרים בתשובה ומבקשים בקשותיהם לפני המלך הקדוש, משום שבשעה זו יוצא ממנה אחד לצד דרום, ורפאל שמו, וכל מיני רפואה בידו. ומצד דרום יוצאת

ה כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגדך רע: ו לא יתיצבו הזללים לנגד עיניך

זוהר תהלים

אותו. מה עשה הקדוש ברוך הוא? עשה אור לאורו להתלבש זה בזה. וכן כל שאר האורות, עד שכל העולמות התקיימו בקיומם ויכלו לסבל.

דוד תקן המלכות ואצפה לשון צפוי

ומשום כך התפשטו דרגות והתלבשו אורות, והם נקראים כנפים

עליונים, עד שמגיעים לבקר זה של יוסף, והוא לוקח כל האורות העליונים. ומתוך שכל האורות העליונים בו תלויים, זיוו עולה מסוף העולם עד סוף העולם שלמעלה, עד שהעולמות שלמטה לא יכולים לסבל. בא דוד והתקין נר זה, כסוי לבקר זה של יוסף להתפסות בו ולהעמיד עולמות שלמטה בסדור הנר הזה, ועל זה כתוב בקר אערך לך ואצפה, כמו שנאמר (שמות לו) ויצפהו זהב טהור. (ומשום שאותו נר דוד תלוי בו וכו') ומשום שאותו הנר הוא של דוד ובו תלוי, אמר שהוא יהיה כסוי לבקר הזה. בא רבי אבא ונשקו, ואמר, אלמלא לא יצאתי לדרך רק לשמע דבר זה - די לי!

עד שאדם לא חטא היה עולה ועומד בחכמת האור העליון ולא היה נפרד מעץ החיים

כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגדך רע (ה).

(ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף עב:) בא

ראה, עד שאדם לא חטא, היה עולה ועומד בחכמת האור העליון ולא היה נפרד מעץ החיים. פינן שהגדיל תאנתו

שפוקד הקדוש ברוך הוא רפואה לאותו האדם, הוא יוצא, וכל המקטרגים הממנים על מחלות רעות פוחדים ממנו. אז אותה הרוח שנסעה מצד דרום מושיטה לו לאותו אדם, והרי הרפואה נמצאת, והכל בידי הקדוש ברוך הוא.

בקר של חסד ובקר יוסף

[דף ר"ד ע"ב] ועל זה כתוב (שם ה) 'ה' בקר תשמע קולי, ולא כתוב ה' בבקר תשמע קולי. אלא לגבי הבקר של אברהם הוא אמר. 'בקר אערך לך ואצפה'. שני בקר למה? אלא אחד בקר של אברהם, ואחד בקר של יוסף, שכתוב (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמים: בקר מאיר, מאיר ודאי. אערך לך ואצפה, מה זה אערך לך? אלא אסדר לך נר שלך להדליק, כמו שנאמר (תהלים קלב) ערכתני נר למשיחי. ולגבי הבקר של יוסף הוא אמר, שאותו סדור של נר שלו הוא.

השבח של דוד שצפה יותר מכלם

ואצפה, מה זה ואצפה? הרי כל בני העולם מצפים ומחכים לטוב הקדוש ברוך הוא, ואפלו בהמות השדה, ומה שבח של דוד יותר מכל בני העולם? אלא דבר זה שאלתי, וכך אמרו לי, והוא דבר אמת שבא מרחוק.

השם יתברך ברא אור לאורו

אור ראשון שבברא הקדוש ברוך הוא היה מאיר עד שלא יכלו העולמות לסבל

—== זוהר תהלים ==—

פסול בכניו שבגללם התחזקה בעולם רוח
הטמאה ונגרע האור מהלבנה ופגם אותה.
ואם תאמר למה? משום זה מטמא את
המקדש והסתלקה שכינה מעל יעקב. כל
שכן אותו שמטמא דרכו ומטמא עצמו
שהוא מחזק את רוח הטמאה, ולכן
כשנטמא נקרא רע.

חטא שנטמא בו אדם יותר בעולם הזה
ובעולם הבא - מי ששופך זרעו לריק
ומוציא זרע לחנם

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה).

(ה): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קפח.)] יִרְע
בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו. רבי
חייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך
ולערב אל תנח ידך וגו'. בא ראה כמה
ראוי לאדם להזהר מחטאיו ולהזהר
במעשיו לפני הקדוש ברוך הוא, משום
שכמה שלוחים וכמה ממנים הם בעולם
שהם הולכים ומשוטטים ורואים את
מעשי בני האדם ומעידים עליו [ד"ח
עליהם], והכל כתובים בספר. בגלל זה לא
נכנס למחצה ולא רואה תאר פניו של
עתיק יומין, כמו שלמדנו, כתוב כאן 'לא
יגרך רע', וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע
בעיני ה', ומשום כך כתוב (ישעיה א) 'דיכם
דמים מלאו. אשרי חלקו של האיש שירא
מרבנו ויהיה שמור מדרך רעה, ויטהר
עצמו להשתדל ביראת רבונו. ובא וראה,
בכל אותם החטאים שנטמא בהם האדם
יותר בעולם הזה, זהו חטא שנטמא בו
אדם יותר בעולם הזה ובעולם הבא - מי
ששופך זרעו לריק ומוציא זרע לחנם ביד
או ברגל ונטמא בו, כמו שנאמר (תהלים ה)

לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם עד
שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב
לא יגורך רע'. ועל זה כתוב 'כי לא אל
חפץ רשע אתה לא יגרך רע'. מי שנמשך
אחר רע, אין לו דירה עם עץ החיים.

לא יגורך רע - מי זה שנקרא רע!

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה).

(ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף קנ)] יִרְא
ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר
מחשבת לבו. רבי יהודה פתח, (תהלים ה)
'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרך רע'.
פסוק זה נאמר ובארנוהו. אבל בא ראה,
מי שנדבק ביצר הרע ונמשך אחריו, יטמא
הוא ויטמאו אותו, כמו שנתבאר.

**כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם - כָּל הָרַעוֹת הַיּוֹ
עוֹשִׂים, וְלֹא נִשְׁלַם חַטָּאָם עַד שֶׁהָיוּ
שׁוֹפְכִים דָּמִים לְחַנּוּם עַל הָאָרֶץ. וּמִי הֵם
שֶׁהָיוּ מְשַׁחֲתִים דְּרָכָם עַל הָאָרֶץ? זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. כְּתוּב כְּאֵן רַק רַע,
וְכְתוּב שָׁם [לֹא יִגְרָךְ רַע, וְכְתוּב] (בְּרַאשִׁית
לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'.**

**אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכִי רַע אֵינוֹ רָשַׁע? אָמַר
לוֹ, לֹא. רָשַׁע - אֶפְלוּ הַרִים יָדוּ עַל
חֲבֵרוֹ, אֵף עַל גֹּב שְׂלֵא עָשָׂה לוֹ דָּבָר, נִקְרָא
רָשַׁע, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ב) וַיֹּאמֶר לְרָשַׁע
לְמָה תִּפְּהַ רַעְךָ. הַכִּיתָ לֹא כְּתוּב, אֲלֵא תִּפְּהַ.
אֲבָל רַע לֹא נִקְרָא אֲלֵא מִי שֶׁמְשַׁחֲתִית דְּרָכּוֹ
וּמְטַמֵּא עַצְמוֹ וּמְטַמֵּא אֶת הָאָרֶץ, וְנוֹתֵן כַּח
וְחִזְק לְרוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁנִּקְרָאת רַע, שֶׁכְּתוּב
רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא נִכְנָס בְּפִלְטְרִין וְלֹא
רוּאָה פְּנֵי שְׁכִינָה, מְשׁוּם שֶׁבִּזָּה מְסַתְּלֶקֶת
שְׁכִינָה מִן הָעוֹלָם. וּמִנֵּיין לָנוּ? מֵיעֲקֹב.
שֶׁכְּשֶׁהִסְתַּלְּקָה מִמֶּנּוּ שְׁכִינָה, חָשַׁב שִׂישׁ**

—== זוהר תהלים ==—

עולה. מה הטעם? הם הרגו בני אדם אחרים, וזה הרג בניו ממש, שפך דמים רבים. בא ראה, בשאר רשעי העולם לא כתוב וירע בעיני ה', וכאן כתוב וירע בעיני ה' אשר עשה. מה הטעם? משום שכתוב ושחת ארצה. שנינו, אמר רבי יהודה, אין לך חטא בעולם שאין לו תשובה פרט לזה, ואין לך רשע שלא רואה פני שכינה פרט לזה, שכתוב לא יגרף רע, כלל. אמר רבי יצחק, אשרי הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ. מה זה לעולם יירשו ארץ? אמר רבי יהודה, כמו שכתוב (תהלים טז) אתה לך לפני ה' בארצות החיים.

טרם שחטאו היו שומעים קול מלמעלה ויודעים את החכמה העליונה ולא פוחדים כיון שחטאו אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמוד בו

כי לא אף חפץ רשע אתה לא יגרף רע (ה).
(זוהר שמות פ' כי תשא ט-קצ"א): בא וראה, טרם חטא אדם, היה עולה ועומד בחכמת האור העליון, ולא היה נפרד מעץ החיים. כיון שהגדיל תשוקתו לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם, עד שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב. ולכן כתוב (תהלים ה) 'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע'. מי שנמשך ברע, אין לו דיור עם עץ החיים. וטרם שחטאו, היו שומעים קול מלמעלה ויודעים את החכמה העליונה ולא פוחדים. כיון שחטאו, אפלו קול שלמטה לא יכלו לעמוד בו.

כמו זה, טרם שחטאו ישראל, בשעה

'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע'.

כי לא אף חפץ רשע אתה לא יגרף רע (ה).
(זוהר בראשית פ' ויחי טד ר"ט): למדנו, אותו הצדיק שהקדוש ברוך הוא מתרצה בו, והפרוז קורא עליו שלשים ימים בין צדיקי גן העדן, כל הצדיקים שמחים, כל הצדיקים באים ומעטרים מקומו של אותו הצדיק עד שיבא למדר את דיורו ביניהם. ואם רשע הוא, הפרוז קורא עליו בגיהנם שלשים יום [עליון], וכל הרשעים כלם עצובים. כלם פותחים: וי, שהרי דין חדש מתעורר כעת בגללו של פלוני. כמה שומרי החק מודמנים כנגדו ומקדימים לו: וי, אוי לרשע אוי לשכנו. וכלם פותחים ואומרים: אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו. מה זה [טעם] גמול ידיו? אמר רבי יצחק, לכלל [להוציא] מי שזונה בידו להוציא ולהשחית זרעו לריק. שהרי שנינו, כל מי שמוציא זרעו לריק נקרא רע, ולא רואה פני שכינה, שכתוב (תהלים ה) 'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרף רע', וכתוב (בראשית לב) ויהי ער בכור יהודה רע. אף כאן, אוי לרשע רע - אוי לאותו רשע שהוא רע, שעשה עצמו רע, כי גמול ידיו יעשה לו - לכלל מי שזונה בידו להוציא ולהשחית זרעו לריק, ולזה טורדים אותו באותו העולם יותר מכלם.

בא תראה, שהרי כתוב אוי לרשע (רע).
כיון שכתוב אוי לרשע, למה רע? אלא כמו שאמרנו, שעשה עצמו רע, וכתוב לא יגרף רע, וכלם עולים וזה לא עולה. ואם תאמר, שאר רשעים שהרגו בני אדם? בא ראה, כלם עולים והוא לא

— זהר תהלים —

לְזֶה? אֵלָא כִּיּוֹן שְׂיַדַּע מִשָּׁה שְׁהַעֲבֵרוּ מִיִּשְׂרָאֵל אוֹתָם כְּלִי זִין עֲלִיוֹנִים, אָמַר, הָרִי וְדָאֵי מִכָּאן וְהִלָּא הַנְּחַשׁ הָרַע יָבֵא לְדוֹר בִּינֵיהֶם. וְאִם יַעֲמַד הַמִּקְדָּשׁ כָּאֵן בִּינֵיהֶם, יִטְמָא. מִיָּד - וּמִשָּׁה יִקַּח אֶת הָאֵהָל וְנִטְהַר לֹו מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחֵק מִן הַמַּחֲנֶה. מִשּׁוּם שְׁמִשָּׁה רָאָה שְׁהָרִי אֲזִי יִשְׁלַט הַנְּחַשׁ הָרַע מַה שְּׁלֵא הִיָּה מִקְדָּם לְכָן.

להתפלל על זרע כָּשֶׁר

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע (ה).
 (ה) : [זוהר ויקרא פ' אמור (ד' צ' צ')] עוֹד פִּתַּח וְאָמַר, וְלֹא יִחַלַּל זִרְעוֹ בְּעַמּוּי כִּי אֲנִי ה' מִקְדָּשׁוֹ. בֵּא רָאָה, כָּל מִי שְׁמוּצִיא זִרְע לְבִטְלָה, לֹא זוֹכֵה לְרִאוֹת פְּנֵי שְׂכִינָה, וְנִקְרָא רַע, שְׁכָתוּב (תהלים ה) 'כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רָשַׁע אֶתָּה לֹא יִגְרָךְ רַע'. זֶה מִי שְׁמוּצִיא אוֹתוֹ בִּידוֹ, אוּ בְּאִשָּׁה אַחֲרַת שְׂאִינָה כְּשֶׁרָה. וְאִם תֹּאמַר שְׁמוּצִיא אוֹתוֹ בְּאִשָּׁה שְׂאִינָה מִתְּעַבְרַת, כִּךְ גַּם? לֹא. אֵלָא כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ. וְעַל כֵּן יִבְקַשׁ אָדָם מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיזְמִין לֹו כְּלִי כְּשֶׁר, שְׁלֵא יִפְגַּם זִרְעוֹ. מִי שְׁמוּצִיא זִרְע בְּכָלִי שְׁלֵא כְּשֶׁר, פּוֹגֵם אֶת זִרְעוֹ. אוּי לְמִי שְׁפּוֹגֵם אֶת זִרְעוֹ. וּמַה בְּשֶׁאֵר בְּנֵי אָדָם כִּךְ - בְּכַהֵן שְׁעוֹמֵד לְמַטָּה כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה בְּקִדְשָׁה עֲלִיוֹנָה עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

מאותו פגם וְחֲטָא יוֹרְדִים וְאִין עוֹלִים

לֹא יִגְרָךְ רַע (ה, ה). : [זוהר שמות פ' ויקהל (ד' צ' צ')] בְּשַׁעָה שְׂדָנִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם, מִסְתַּכְלִים בְּמַעֲשָׂיו. אִם הִיָּה פּוֹגֵם אֶת סוּד בְּרִית הַקְדָּשׁ שְׁחַתוּם בְּכֶשֶׁר, וְעַכְשָׁו פּוֹגֵם אֶת הָאָרוֹן (הברית) שְׁלוֹ בְּזָה -

שְׁעַמְדוֹ יִשְׂרָאֵל עַל הַר סִינַי, הַעֲבָרָה מֵהֶם זֶהמַתּוֹ שְׁל הַנְּחַשׁ הַזֶּה, שְׁהָרִי אֲזִי בְטוֹל שְׁל יִצָּר הָרַע הִיָּה בְּעוֹלָם, וְדַחַו אוֹתוֹ מֵהֶם, וְאֲזִי נֶאֱחָזוּ בְּעֵץ הַחַיִּים וְעָלוּ לְמַעְלָה, וְלֹא יָרְדוּ לְמַטָּה. אֲזִי הָיוּ מְכִירִים וְהָיוּ רוֹאִים אֶסְפִּקְלָרִיּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת, וְעֵינֵיהֶם הוֹאָרוּ, וְשָׁמְחוּ לְהַכִּיר וְלִשְׁמַע. וְאֲזִי חָגַר אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַחֲגוּרוֹת שְׁל אוֹתֵיּוֹת הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ שְׁלֵא יוּכַל לְשַׁלַּט עֲלֵיהֶם הַנְּחַשׁ הַזֶּה, וְלֹא יִטְמָא אוֹתָם כְּבִרְאשׁוֹנָה. כִּיּוֹן שְׁחַטָּאוּ בְּעַגְלָה, הַעֲבָרוּ מֵהֶם כָּל אוֹתָן הַדְרָגוֹת וְהָאֲוֹרוֹת הַעֲלִיוֹנִים, וְהַעֲבָרָה מֵהֶם חֲגוּרַת כְּלִי הַזִּין שְׁהַתְּעַטְרוּ מִהַשֵּׁם הַקְדוּשׁ הַעֲלִיוֹן, וְהַמְשִׁיכוּ עֲלֵיהֶם הַנְּחַשׁ הָרַע כְּמִקְדָּם, וְגִרְמוּ מוֹת לְכָל הָעוֹלָם. וְאַחַר כִּךְ מַה כְּתוּב? וַיִּרְא אֶהָרֶן וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִשָּׁה וְהִנֵּה קָרָן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת אֱלֹוֹ.

בֵּא וְרָאָה, מַה כְּתוּב בְּרִאוֹשׁוֹנָה? (שמות יד)
 וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה. וְכָלֵם רָאוּ אֶת הַזְּהָרִים הַעֲלִיוֹנִים נְאוּרִים בְּאֶסְפִּקְלָרִיָּה הַמְאִירָה, שְׁכָתוּב (שם כ) וְכָל הָעַם רָאִים אֶת הַקּוֹלֵת. וְעַל הַיָּם הָיוּ רוֹאִים וְלֹא פּוֹחַדִים, שְׁכָתוּב זֶה אֱלֹוֹי וְאִנּוּהוּ. אַחַר שְׁחַטָּאוּ, פְּנֵי הַסְרָסוֹר לֹא הָיוּ יוֹכֵלִים לְרִאוֹת. מַה כְּתוּב? וַיִּירָאוּ מִגִּשְׁת אֱלֹוֹ. וּבֵא רָאָה, מַה כְּתוּב בְּהֶם? וַיִּתְנַצְּלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדָיִם מֵהַר חוֹרֵב, שְׁהַעֲבֵרוּ מֵהֶם אוֹתָם כְּלִי זִין שְׁהַתְּחַבְּרוּ בְּהֶם בְּהַר סִינַי, כְּדִי שְׁלֵא יִשְׁלַט אוֹתוֹ הַנְּחַשׁ הָרַע. כִּיּוֹן שְׁהַעֲבֵרוּ מֵהֶם, מַה כְּתוּב? וּמִשָּׁה יִקַּח אֶת הָאֵהָל וְנִטְהַר לֹו מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחֵק מִן הַמַּחֲנֶה. אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, מַה הַפְּסוּק הַזֶּה

שְׁנֵאתָ כָּל פְּעָלֵי אֵוֶן: וְתֵאבֵד דְּבָרֵי כָזָב אִישׁ דְּמִים וּמְרֻמָּה וְתַעֲב וְהוֹאִיִּם:
 ח וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הַיֵּכָל קְדֻשָׁךְ בִּירְאֶתְךָ: ט וְהוֹאִיִּם
 יִנְחֵנִי בְּצַדִּיקְךָ לְמַעַן שׁוֹרְרֵי (הוֹשֵׁר) הַיֹּשֵׁר לְפָנַי דְּרַבְּךָ: י בִּי אֵין בְּפִיהוּ נְכוֹנָה
 קַרְבִּים הַזֹּת קָבֵר פְּתוּחַ גְּרוֹנִם לְשׁוֹנִם יַחְלִיקוּן: יא הַאֲשִׁימֵם אֱלֹהִים יִפְלוּ

— זוהר תהלים —

לְפָנַי אֶת פְּקֻדוֹן נִפְשׁוֹ, וּמִיָּד נִצּוֹל מִכָּל
 הַמַּחְלוֹת הַרְעוֹת וּמִכָּל הַרוּחוֹת הַרְעוֹת
 וְלֹא שׁוֹלְטִים עָלָיו

וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה
 אֶל הַיֵּכָל קְדֻשָׁךְ בִּירְאֶתְךָ (ח, ט):

[זוהר הקדמת ספר הזוהר דף יא.] בֹּא רְאֵה עֲצָה
 לְאָדָם - כְּשֶׁהוּא עוֹלָה בְלִילָה עַל מִטָּתוֹ,
 צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמַּלְכוּת שְׁלֹמֶעֱלָה
 בְּלֵב שְׁלֵם וְלִהְיוֹת לְמִסַּר לְפָנָיו אֶת
 פְּקֻדוֹן נִפְשׁוֹ, וּמִיָּד נִצּוֹל מִכָּל הַמַּחְלוֹת
 הַרְעוֹת וּמִכָּל הַרוּחוֹת הַרְעוֹת וְלֹא שׁוֹלְטִים
 עָלָיו. וּבְבִקְרָה, כְּשֶׁשָּׁקֵם מִמִּטָּתוֹ, צָרִיךְ לְבַרֵּךְ
 לְרַבּוֹנוֹ, וְלִהְיוֹת לְבֵיתוֹ, וְלִהְיוֹת לְפָנָיו
 הַיֵּכָל בִּירְאָה רַבָּה, וְאַחַר כֵּן יִתְפַּלֵּל
 תְּפִלָּתוֹ. וַיִּקַּח עֲצָה מֵאוֹתָם הָאָבוֹת
 הַקְּדוּשִׁים, שֶׁכְּתוּב (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרַב
 חֶסֶדְךָ אָבוֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הַיֵּכָל
 קְדֻשָׁךְ בִּירְאֶתְךָ. כֵּן פִּרְשׁוּהָ, שֶׁלֹּא צָרִיךְ
 לְאָדָם לִהְיוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת אֲלָא אִם גַּמְלֵךְ
 בְּרֵאשׁוֹנָה בְּאַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, מִשׁוּם
 שֶׁהֵם תְּקַנּוּ הַתְּפִלָּה לְפָנָיו הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא
 בֵיתְךָ - זֶה אַבְרָהָם. אֲשֶׁתְּחַוֶּה אֶל הַיֵּכָל
 קְדֻשָׁךְ - זֶה יִצְחָק. בִּירְאֶתְךָ - זֶה יַעֲקֹב.
 וְצָרִיךְ לִהְיוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְאַחַר כֵּן יִכְנֹס
 לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְיִתְפַּלֵּל תְּפִלָּתוֹ. אַזְ כְּתוּב
 (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֲתָה יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפְּאֵר.

לְזֶה אֵין חֵלֶק בְּצַדִּיקִים. מִסְתַּכְּלִים בּוֹ
 וְדָנִים אוֹתוֹ, וּמוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכָּלֵל שֶׁל
 אָדָם. כִּיּוֹן שֶׁהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ מִכָּלֵל שֶׁל אָדָם,
 מוֹצִיאִים אוֹתוֹ מִכָּלֵל שֶׁל כָּל הָאֲחֵרִים
 שְׁנוּעֵדוּ לְחַיֵּי עוֹלָם, וְנוֹתְנִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ
 (ארוך) צַד שְׂאִינוֹ נִכְלָל בְּסוּד שֶׁל גּוֹף הָאָדָם.
 כִּיּוֹן שֶׁנִּמְסַר לְאוֹתוֹ צַד - אוֹי לוֹ שֶׁמְכַנְיָסִים
 אוֹתוֹ לְגִיהֵנָם, וְלֹא יוֹצֵא מִשָּׁם לְעוֹלָמִים.
 עַל זֶה כְּתוּב, (ישעיה טו) וַיִּצְאוּ וַרְאוּ בְּפָגְרֵי
 הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי וְגו'. אוֹתָם שֶׁנִּשְׂאָרוֹ
 מִכָּלֵל שֶׁל אָדָם.

וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ, כְּשֶׁלֹּא עָשָׂה תְּשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, תְּשׁוּבָה שְׂרָאוּיָה
 לְכַסּוֹת עַל כָּל מַעֲשָׂיו. וְעַם כָּל זֶה, טוֹב לוֹ
 שֶׁלֹּא יִכְנֹס לְאָרוֹן, שֶׁהָרִי כָּל זְמַן שֶׁהַגּוֹף
 עוֹמֵד, הַנְּשָׂמָה נְדוּנִית וְלֹא נִכְנָסֶת
 לְמִקּוּמָהּ, פָּרַט לְאוֹתָם חֲסִידִים עֲלִיוֹנִים
 קְדוּשִׁים שְׂרָאוּיִים לְעֵלוֹת עִם גּוֹפֵם. אֲשֶׁרִי
 חֵלֶקֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. מִשׁוּם
 שֶׁאֵין חֶטָּא קָשָׁה לְפָנָיו הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כְּמוֹ זֶה שֶׁמִּשְׁקַר וּפּוֹגֵם אֶת אוֹת בְּרִית
 הַקְּדוּשׁ, וְזֶה אֵינוֹ רוֹאֶה פָּנָיו שְׂכִינָה, וְעַל
 חֶטָּא זֶה כְּתוּב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר
 יְהוּדָה רַע בְּעֵינָיו ה'. וְכְתוּב, (תהלים ה) לֹא
 יִגְרָךְ רַע'.

עֲצָה לְאָדָם - כְּשֶׁהוּא עוֹלָה בְלִילָה עַל
 מִטָּתוֹ, צָרִיךְ לְקַבֵּל עָלָיו אֶת הַמַּלְכוּת
 שְׁלֹמֶעֱלָה בְּלֵב שְׁלֵם וְלִהְיוֹת לְמִסַּר

מִפְּעֻצוֹתֵיהֶם בָּרַב פְּשְׁעֵיהֶם הִדִּיחֵמוּ בִּי מְרוּ בָךְ: יב וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם
 יִרְנְנוּ וְתַסֵּף עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ: יג כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק יִהְיוּ־לָהֶם
 בְּצַנְהָ רְצוֹן תַּעֲטֶרְנוּ:

===== זוהר תהלים =====

עתידים הצדיקים לשמוח עם הקב"ה כבכול
 הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים ה)
 וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף
 עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ.

כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק ה' כְּצַנְהָ רְצוֹן תַּעֲטֶרְנוּ
 כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק בְּרִכּוֹת לְרֵאשׁ צַדִּיק
 (ה, יג): [זוהר פ' בראשית (דף כד): השלמה
 מהמטות (סימן ט)] הצדיק אבד כל זמן שלא
 יבא השפע אבד ועליו נאמר (ישעיה י"ט)
 וְנָהָר יִחְרַב וַיִּבֶשׂ וַיִּבְעַת הַבְּרִכָּה נֶאֱמַר
 (תהלים ה) 'כִּי אֲתָה תִּבְרַךְ צַדִּיק בְּרִכּוֹת
 לְרֵאשׁ צַדִּיק'.

וַיִּשְׁמְחוּ כָּל חוֹסֵי בָךְ לְעוֹלָם יִרְנְנוּ וְתַסֵּף
 עֲלֵימוּ וַיַּעֲלֶצוּ בָךְ אֶהְבִּי שְׁמֶךָ (ה)
 (יב): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קצג):] כִּי גְדוֹל
 יוֹם ה' וְנוֹרָא מְאֹד וּמִי יִכְלֶנּוּ - שְׁהוּא
 שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל וְעֲלִיוֹן וְתַקִּיף עַל כָּל־ם,
 וְכָל־ם תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ. אֲשֶׁר־י הַצַּדִּיקִים
 שְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בָהֶם תָּמִיד
 לְזִכּוֹת אוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא וּלְשִׂמְח אוֹתָם
 בְּשִׂמְחַת הַצַּדִּיקִים שְׁעֵתִידִים לְשִׂמְח עִם

ו א לַמְנַצַּח בְּנִגְיֹנוֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאֶפְסָי
תּוֹכִיחֵנִי וְאֵל בְּחַמְתְּךָ תִּסְפְּרֵנִי: ג חַנּוּנֵי יְהוָה כִּי אֶמְלֵל אֲנִי רַפְאֵינִי

שימוש תהלים

לחולי העינים

למנצח בנגינות על השמינית... אל באפך וגו' (ו, א): [שימוש תהלים לפרק ו] לחולי העינים. לחוש אותו שבעה פעמים ביום שלשה ימים ויתרפא. ושם שלו הוא ושע"י. כיצד, י' מן "בושו ויבהלו מאוד וכו'. ואמור. יהי רצון מלפניך השם הגדול הגבור והנורא היוצא מזה המזמור שהוא ושע"י, בעל הישועה שתושיעני מכל צער וחולי שיש לי וחשישה שיש לי בעיני כי לך הישועה והיכולת. - ועוד למי שהוא בצער בין בים בין ביבשה לחוש אותו ז' פ' לעת צורך ואמור. יהי רצון מלפניך ישעי בעל הישועה שתושיעני ותצילני מכל צער כי לך הישועה והיכולת.

זוהר תהלים

בְּבְרִית רוּאִים פְּנֵי הַשְּׂכִינָה

לַמְנַצַּח בְּנִגְיֹנוֹת עַל הַשְּׁמִינִית מְזֻמֹּר
לְדָוִד (ו, א): [זוהר תורה ו, א]

החברים דרשו שמזמור הזה נאמר על המילה שניתנה ביום השמיניא רבי אבא הלך מטבריא למעון הקיץ של חותנו ורבי יעקב בנו היה עמו, כאשר עברו בכפר טרשא ביקש מהם בעל הבית שילינו אצלו, יען כי למחר יהיה אצלו ברית מילה של בנו הנולד לו, א"ר אבא זאת הבקשה של מצוה היא ולראות פני השכינה נלין פה, ישבו שם כל היום ההוא, וכל אותו הלילה עסקו בתורה.

פִּיּוֹן שְׁנַכְסוּ בְּזֶה הַחֶלֶק נִקְרְאִים צְדִיקִים
פתח רבי אבא ואמר (ישעי"ו ס) "ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ" וגו', דבר זה הרי ביארו החברים מפני מה

כתוב ועמך כלם צדיקים, וכי כל ישראל צדיקים הם, והלא כמה רשעים יש בהם בישראל, כמה חוטאים וכמה פושעים שעוברים על מצות התורה, אלא כך למדנו בסוד של משנה, זכאים הם ישראל, שעושים קרבן של רצון להקב"ה שמקריבים בניהם ביום השמיני לקרבן, וכאשר נימולים נכנסים בזה החלק הטוב של הקב"ה, שכתוב: "צדיק יסוד עולם" (משלי, י), וכיון שנכנסו בזה החלק של צדיק נקראים צדיקים, ודאי כלם צדיקים, ועל כן "לעולם ירשו ארץ", ככתוב (תהלים קיח) "פתחו לי שערי צדק אבא בס" וגו', וכתוב "זה השער לה' צדיקים יבאו בו", אותן שנימולו ונקראים צדיקים, נצר מטעי, נצר מאותן הנטיעות שנטע הקב"ה בגן עדן וזאת הארץ אחת מהן, ולכך יש להם לישראל חלק טוב בעולם הבא,

זיו זוהר

בכל זה נשען על זכות מצות המילה כמובא כאן בדרשות זוהר ובשאר הדרשות של חלק א' (דף צג:). ב. פירוש בגן עדן העליון עולם הבינה, והנטיעות הן ז' הספירות מן חסד עד מלכות, וזהו

א. יש מסתפקים אולי זה הדרש על קפיטל י"ב למנצח על השמינית, אבל נראה יותר דשייך לכאן, כי התפלות של זה הקפיטל שתבוא לו רפואה שינצל משאול ושיבושו ויבהלו כל אויביו,

יְהוָה יִתְּנָה לָנוּ כִּי נִבְחַלּוּ עֵצְמוֹ: ד וְנִפְשֵׁי נִבְחַלְתָּ מְאֹד (ואת) וְאַתָּה יְהוָה יִתְּנָה לָנוּ
 זוהר תהלים

תזדמן שם, והפה שהעיד שישראל עזבו, הוא יעיד שישראל מקיימים זה הברית, והרי למדנו על מה נענש אליהו, על שאמר מלשינות על בניו לפני הקב"ה:

אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו עוד פתח רבי אבא ואמר (שופטים ה) "בפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'", מה זה ראו דבורה וברק שפתחו במקרא זה, אלא כך למדנו אין העולם מתקיים אלא על הברית הזו, שנאמר (ירמ' לג) "אם לא בריתי יומם ולילה" וגו', שהרי שמים וארץ על זה מתקיימים, ולפיכך כל זמן שישראל מקיימים זה הברית, חוקות שמים וארץ מתקיימים בקיומם, וכל זמן שחס ושלום ישראל מבטלים זה הברית, שמים וארץ אין מתקיימים, וברכות אינן נמצאות בעולם, בוא וראה שאר האומות אין שולטים על ישראל אלא כאשר מבטלים מהם ברית הזו, ומה בטלו מהם, שלא עשו הפריעה ולא נתגלה הברית, ועל כן כתוב "ויעזבו בני ישראל את ה' וגו' וימכרו אותם ביד סיסרא", ויעזבו את ה' ממש, עד שבאתה דבורה והתנדבה לכל ישראל בדבר הזה, אז נכנעו שונאיהם תחתם וזהו שלמדנו שאמר הקב"ה ליהושע, והלא ישראל ערלים הם ולא נתפרעו ולא נתגלו ואין מקיימים ברית

שכתוב (שם לו) צדיקים ירשו ארץ, לעולם ירשו ארץ, מהו לעולם, כמו שביארנו בכרייתא שלנוי והרי נדרש ענין זה בין החברים, זכאים הם ישראל שהקב"ה בחר בהם מכל שאר העמים ונתן להם אות הברית הזו, שכל מי שיש בו זה האות אינו יורד לגיהנם אם הוא נוטר בריתו כראוי, שאין מכניסו ברשות אחר ואינו משקר בשמו של המלך, שכל מי שמשקר בזה כמי שמשקר בשמו של הקב"ה, שכתוב (הושע ה) "בה" בגדו כי בנים זרים ילדו".

צָרִיף לְהַכִּין כְּסָא מְיֻחָד לְכַבֹּד אֱלֹהֵי הַנְּבִיא
 זְכוּר לְטוֹב

עוד אמר רבי אבא בשעה שהאדם מביא את בנו להכניסו בברית הזו קורא הקב"ה לפמליא שלו ואומר, ראו מה בריה עושה בעולם, באותה שעה נזדמן אליהו ומעופף העולם בארבע טיסות ובא שמה, ולכך למדנו שצריך האדם להכין כסא אחר לכבודו, ויאמר זה הכסא של אליהו, ואם לא, אֵל ישכן שם, והוא עולה ומעיד לפני הקב"ה, בוא וראה בתחלה כתוב (מלכים א' יט) מה לך פה אליהו וגו', וכתוב "קנא קנאתי לה' אלהי צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל" וגו', אמר לו הקב"ה חייך בכל מקום שזה הרושם הקדוש ירשמו אותו בני בבשרם, אתה

זיו הזוהר

הבינה שנקראת עולם הבא, אז יתגלה ויתראה שישראל דבקים במדת המלכות שנקראת ארץ

שאמר והאי ארץ חד מנייהו, רצה לומר המלכות. ג. פירוש לעולם היינו לעתיד לבוא בזמן שליטת

עַד מָתִי: ה' שׁוֹבָה יְהוָה: חַלְצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמוֹעַן חַסְדְּךָ: ו' כִּי אֵין
 בְּפִתּוֹת זַכְרְךָ בְּשֵׂאוֹל מִי יוֹדֵה לָךְ: ז' יַגִּיעֵתִי בְּאַנְחָתִי אֲשַׁחֶה כְּכֹל לִילָה מִפְּתֵי
 בְּדַמְעֵתִי עֲרִשֵׁי אֲמָסָה: ח' עֲשֵׂשָׁה מִבְּעַם עֵינֵי עֲתָקָה בְּכֹל צוֹרְרָי: ט' סוּרוּ מִמֶּנִּי
 כָּל פְּעֻלֵי אָנֹן כִּי שָׁמַע יְהוָה: י' שָׁמַע יְהוָה: יא יִשְׁמַע יְהוָה: יב תִּחַנְתִּי
 יְהוָה: יג תִּפְלֹתֵי יָקַח: יד יִבְשׁוּ וַיִּבְהֹלוּ מְאֹד כָּל אֵיכֹי יִשְׁבוּ יִבְשׁוּ רָגַע:

זוהר תהלים

שהרושם של הקב"ה לא נשמר, ואם זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו, ומתי תשרה עליו, כאשר נושא אשה וזה האות נכנס במקומו, שלמדנו סוד של וא"ו ה"ה הולכים כאחד כדמיון זכר ונקבה נשתתפים כאחד והם אחד, ובכך חסד עליון שורה עליהם ונתעטר במדרגת הזכר ונמתקת מדרגת הנקבה.

על כן זכאים הם ישראל קדושים בעולם הזה ובעולם הבא

עוד למדנו אלו"ה כך הוא, אל זה אור החכמה, וזכר, הנקבה השתתפותם יחד נקרא אלו"ה, ונשמה הקדושה במקום הזה נאחזת, והכל תולה באות הזה, ועל כן כתוב "ומבשרי אחזה אלו"ה", שזה שלמות הכל, מבשרי ממש מזה האות ממש, ועל כן זכאים הם ישראל קדושים שדבקים בו בהקב"ה, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (דברים ד) "ואתם הדבקים בה' אלהיכם", ולפיכך "חיים כלכם היום". (זוהר חלק א' דף צ"ד).

שלי, ואתה רוצה להכניסם לארץ ולהכניע שונאיהם (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית, ועד שנתפרעו ונתגלה זה הברית לא נכנסו לארץ ולא נכנעו שונאיהם, אף כאן כיון שנתנדבו ישראל לקיים זה הברית כראוי נכנעו שונאיהם תחתם והברכות חזרו לעולם, זה שכתב "כפרוע פרעות בישראל בהתנדב עם ברכו ה'". (זוהר חלק א' דף צ"ג).

זוכה ונוטרו השכינה אינה פורשת ממנו פתח אחר ואמר (איוב יט) "ומבשרי אחזה אלוה", מהו ומבשרי, ומעצמי היה צריך לומר, אלא מבשרי ממש, ומה היא, שכתוב (ירמיה יא) "ובשר קדש יעברו מעליך", ונאמר (בראשית יז) "והיתה בריתי בבשרכם", שלמדנו בכל זמן שנרשם האדם עם רושם הקדוש של זה האות, ממנו יכול לחזות להקב"ה, ממנו ממש, ונשמה הקדושה נדבקת בו, ואם לא זכה שלא נטר זה האות מלטמאו, מה כתוב (איוב ד) "מנשמת אלוה יאבדו", לפי

זיו הזוהר

השם הוי"ה ברוך הוא]. ו. נהירו דחכמתא זו הארת השפע מן החכמה אבא, ו ה דכר ונוקבא היינו תפארת ומלכות, והכל בכלל הוא השם אלו"ה. ז. פירוש שהנשמה נשתלשלת לזה העולם על יד היחוד של תפארת ומלכות, ושם יש לה אחיזה וחיבור שיונקת משם השפעה

ד. רצה לומר תפארת בחי' זכר ומלכות בחי' נקבה. [המבלה"ד: וזהו יחודו"ה שבשם הקדוש]. ה. חסד עליון היינו השפע הבאה מן אבא ואמא חכמה ובינה אתעטר תחלה בדכורא פירוש בתפארת, וממנו נשפע למלכות על יד ספירת היסוד שעל ידי זה נמתקים הדינים שבה. [המבלה"ד: ומתייחד

א שְׁגִיזֵן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לִיתְהוֹמָהּ עַל דְּבָרֵי בּוֹשׁ בֶּן יַמִּינִי: ב יְהוֹמָהּ
 אֱלֹהֵי תַּעֲבֹדָתְהוֹמָהּ כִּי חִסִּיתִי הוֹשִׁיעֵנִי מִכָּל רִדְפֵי וְהַצִּילֵנִי: ג פֶּן יִמְרָף
 בְּאֵרֶז נֶפֶשׁ פֶּרֶק וְאֵין מִצִּיל: ד יְהוֹמָהּ אֱלֹהֵי תַּעֲבֹדָתְהוֹמָהּ אִם עֲשִׂיתִי זֹאת
 אִם יֵשׁ עוֹל בְּכַפֵּי: ה אִם גַּמְלָתִי שׁוֹלְמִי רַע וְאַחֲלָצָה צוֹרְרֵי רִיקָם: ו יִרְדֹּף
 אוֹיֵב נֶפֶשׁ וַיִּשַׁג וַיִּרְמָס לְאֶרֶץ חַיִּי וּבְכוֹדֵי לְעַפְרֵי יִשְׁבֵּן סִלָּה: ז קוֹמָה יְהוֹמָהּ
 בְּאֶפְסֵי הַנְּשֵׂא בְּעֵבְרוֹת צוֹרְרֵי וְעוֹרָה אֵלֵי מוֹשֶׁפֶט צוֹיֵת: ח וְעַדֹּת לְאֻמִּים
 תִּסּוּבְכֶךָ וְעָלִיָּה לְמָרוֹם שׁוֹבֶת: ט יְהוֹמָהּ יְדִין עַמִּים שֹׁפְטֵנִי יְהוֹמָהּ
 בְּצַדִּיק וּבְתַמִּי עָלִי: י יִגְמַר נָא רַע רְשָׁעִים וּתְכַוֵּן צַדִּיק וּבַחֵן לַבּוֹת
 וּבְקִלּוֹת אֱלֹהִים תַּעֲבֹדָתְהוֹמָהּ צַדִּיק: יא מְנַנֵּי עַל אֱלֹהִים תַּעֲבֹדָתְהוֹמָהּ מוֹשִׁיעַ יִשְׂרָאֵל לֵב:
 יב אֱלֹהִים תַּעֲבֹדָתְהוֹמָהּ שׁוֹפֵט צַדִּיק וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם: יג אִם לֹא יָשׁוּב חֲרַבּוּ יִלְמוּשׁ

— שִׁמוֹשׁ תְּהִלִּים —

להבריה שונאיך

שגיון לדוד וגו' (ז, א): [שימוש תהלים לפרק ז] הוא טוב שלא יוכלו בני אדם להזיקך ולהבריח שונאיך דאתי בתרך ואינון חוזרים. ושם שלו הוא א"ל עליון. א' מן "אשר שר. ל' מן "אודה בחלוף דא"ל ב"ם ואמור. יהי רצון מלפניך אל עליון שתהפוך לב שונאי כמו שהפכת לב שונאי אברהם אבינו בהזכירו זה השם. - ועוד אם יש לך שונא קח קדרה חדשה ותמלא אותה ממקור המים ואמור ד' פעמים מן "קומה ה' באפך עד סוף המזמור, ושפוך אותו במקום שונאיך ואתה מתגבר עליו ואמור בכל פעם יהי רצון מלפניך אל עליון שתפיל ותכניע (פלוני בן פלונית) אויבי וקמי לפני אמון אמון סלה סלה סלה. - ועוד למאן דאית ליה דינא אמור אותו קדמי דינא ואמור יהי רצון מלפניך אל עליון שתוציאני לזכות ותדינני לכף זכות.

— זוהר תהלים —

שגיון לדוד - מהו השגיון

שְׁגִיזֵן לְדָוִד אֲשֶׁר שָׁר לִי עַל דְּבָרֵי
 בּוֹשׁ בֶּן יַמִּינִי (ז, א): [זוהר שמות
 פ' בשלח (דף מ"ח.)] עַל שְׁגִינּוֹת, מַה זֶה עַל
 שְׁגִינּוֹת? עַל שְׁגִיאוֹת הִיא צְרִיף (לכתב),
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים יט) שְׁגִיאוֹת מִי יִבִּין.
 אֲלֵא [הכל הוא. אבל] שְׁגִינּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (שם ז) 'שְׁגִיזֵן לְדָוִד'. מִינֵי תִשְׁבְּחוֹת הָיוּ
 לְפָנֵי הַנְּבִיאִים לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיהֶם רוּחַ
 נְבוּאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א י') וּפָגַעְתָּ
 חֶבֶל נְבִיאִים יְרִדִים מֵהַבְּמָה וּלְפָנֵיהֶם

נְכַל וְתַף וְגו', וְכַתּוּב וְעַתָּה קַחוּ לִי מְנַגֵּן
 וְגו'. וְכָל שֶׁפֶן חֲבִקוּק שֶׁהַצְּטַרְף לוֹ יוֹתֵר
 מִכָּלֶם, לְנַחַת הָרוּחַ, וּלְבִשָׁם אֶת אוֹתוֹ
 מְקוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלָיו רוּחַ נְבוּאָה. וְכֵן
 כְּמוֹ כִּי כָּל הַנְּבִיאִים, פָּרַט לְמִשָּׁה שֶׁעָלָה
 עַל כָּל שְׂאֵר נְבִיאֵי הָעוֹלָם. אֲשֶׁרֵי חֲלָקוּ!

באור בחינת מדת קל האם הוא מדה של
 חסד או דין

אֱלֹהִים שׁוֹפֵט צַדִּיק וְאֵל זַעַם בְּכָל־יוֹם
 (ז, ב): [זוהר ויקרא פ' צו (דף ל:) ז] זֶה

—== זוהר תהלים ==—

מהו? שְׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם עוֹמֵד בְּדִין, בֵּין שְׁבִנֵי הָעוֹלָם זָכָאִים, בֵּין שְׁלֵא זָכָאִים. לֹא הָיָה בִּידוֹ. בָּאוּ וְשָׁאֲלוּ לוֹ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר לָהֶם, וְדָאֵי אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם, וְהָרִי בְּאַרוּחַ הַחֲבָרִים, לַעֲתִים הוּא דִּין וְלַעֲתִים הוּא רַחֲמִים. אִם זֹכִים בְּנֵי הָעוֹלָם, הָרִי אֵל עוֹמֵד, וְהוּא חֶסֶד. וְאִם לֹא זֹכִים, הָרִי אֵל עוֹמֵד, וְנִקְרָא גְבוּר, וְעַל זֶה עוֹמֵד בְּכָל יוֹם. אֲבָל דְּבַר נֶאֱמָה הוּא, אֵל בְּכָל מְקוֹם זֶהוּ אוֹר (רב) הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה, וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ בְּכָל יוֹם, שְׁכָתוֹב (תהלים נז) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. וְאַלְמֵלֵא שְׁאֵל הַזֶּה מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, לֹא יִכּוֹל הָעוֹלָם לַעֲמֹד אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת מִלְּפָנֵי הַדֵּינִים הַקְּשִׁים שְׁמֵתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם בְּכָל יוֹם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשית ב) אֱלֹה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, אֵל תִּקְרִי בְּהִבְרָאָם אֲלֵא בְּאַבְרָהָם, בְּהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁל אַבְרָהָם עוֹמְדִים, וְכִשְׁמֵתְעוֹרֵר אַבְרָהָם בְּעוֹלָם, כָּל אוֹתָם הַדֵּינִים שְׁנִמְצְאִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם, הוּא דוֹחָה אוֹתָם הַחוּצָה וְלֹא עוֹמְדִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. נִזְעַם אוֹ זַעַם בְּכָל יוֹם לֹא כְּתוּב, אֲלֵא זֹעֵם. בְּכָל יוֹם וְיוֹם שְׁנִמְצָא דִּין, דוֹחָה אוֹתָם הַחוּצָה, וְהוּא עוֹמֵד וּמְבַשֵּׁם אֶת הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ. וְאַלְמֵלֵא זֶה, לֹא יִכּוֹל הָעוֹלָם לַעֲמֹד אֶפְלוּ רָגַע אַחַד. וְלִכְּן הִכַּל עוֹמֵד מִשׁוּם אַבְרָהָם. וְזֶה שְׁכָתוֹב אֵל גְּבוּר. לֹא שֶׁהוּא גְבוּר, אֲלֵא הַפְּסוּק הַזֶּה רָמַז הוּא שְׁרוּמֵז לְאַבּוֹת, וְרָמַז הוּא שְׁרוּמֵז לְאַמּוֹנָה הָעֲלִיוֹנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁכָתוֹב פִּלְא יוֹעֵץ אֵל גְּבוּר אָבִי עַד שֶׁר שְׁלוּם. פִּלְא - זוֹ הַחֲכָמָה הָעֲלִיוֹנָה שְׁמִפְלָאָה וּמְכַסִּית מֵהַכֵּל, כְּמוֹ

קָרַבַּן אֶהְרֵן. רַבִּי חִזְקִיָּה פָּתַח, (תהלים קמה) צְדִיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו וְחֶסֶד בְּכָל מַעֲשָׂיו. צְדִיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו, הָרִי שְׁנִינוּ, כְּמָה יֵשׁ לְבָנֵי אָדָם לְהִתְבּוֹנֵן בְּכָבוֹד רְבוּנָם שְׁלֵא יִסְטוּ מִדְּרָכָם הַחוּצָה, שְׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם הַדִּין תְּלוֹי בְּעוֹלָם, מִשׁוּם שְׁהָעוֹלָם נִכְרָא וְעוֹמֵד עַל הַדִּין. וְלִכְּן צְרִיף אָדָם לְהִשְׁמַר מִחֻטְאָיו, שְׁלֵא יַדַּע אֶת הַזְּמַן שֶׁהַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו. יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ - הַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו. יוֹצֵא מִבֵּיתוֹ הַחוּצָה - הַדִּין שׁוֹרָה עָלָיו, וְלֹא יַדַּע אִם יָשׁוּב לְבֵיתוֹ וְאִם לֹא. יוֹצֵא לְדָרְךְ - עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה, שְׁהָרִי הַדִּין יוֹצֵא כְּנֶגְדּוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם פה) צְדִיק לְפָנָיו יִהְלֹךְ. מִשׁוּם כִּף צְרִיף לְהַקְדִּים וּלְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ כְּדִי שְׁיִנְצַל מִן הַדִּין בְּשַׁעָה שֶׁהוּא שׁוֹרָה בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם שׁוֹרָה הַדִּין בְּעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. עֵתָה יֵשׁ לוֹמַר, הָרִי שְׁנִינוּ, וְהִתְעוֹרְרוּ הַחֲבָרִים, אֵל בְּכָל מְקוֹם חֶסֶד הוּא, כְּמוֹ שְׁנִמְצָא (דברים י) הָאֵל הַגָּדֹל, וְזֶה אוֹר שֶׁל חֲכָמָה עֲלִיוֹנָה, וְאַתָּה אִמְרָתָ וְאֵל זַעַם בְּכָל יוֹם. עֹזב הַפְּסוּק כָּל אֵלוֹ הַשָּׁמַיִם וְאַחַז בְּזָה. אִם כֵּן, לֹא עוֹמְדִים הַדְּבָרִים. וְעוֹד, שְׁכָתוֹב (ישעיה ט) אֵל גְּבוּר, אוֹ שְׁנַעְמִיד אוֹתוֹ בְּדִין, אוֹ שְׁנַעְמִיד אוֹתוֹ בְּרַחֲמִים.

אָא כִּף שְׁמַעוֹנוּ, הַרְשָׁעִים מֵהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין. שְׁאִין לָךְ בְּכָל אֵלוֹ כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ שְׁלֵא כְּלוּלִים רַחֲמִים בְּדִין, וְדִין בְּרַחֲמִים. וְרְשָׁעִים מֵהַפְּכִים רַחֲמִים לְדִין.

[דף ג"א ע"א] אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, טוֹב בְּזָה שְׁכָתוֹב אֵל גְּבוּר, אֲלֵא אֵל זַעַם בְּכָל יוֹם

קִשְׁתּוֹ דָּרַךְ וַיְכַוְנֶנּוּ: י' וְלוֹ חֵבִין כְּלֵי מָוֶת חֲצִי לְדֹלְקִים יַפְעֵל: טו הִנֵּה יַחְבֵּל אֶנְן
וְהָרָה עֵמֶל וַיֵּלֶד שָׁקֶר: טז בּוֹר כָּרָה וַיַּחְפְּרֶהוּ וַיַּפֵּל בְּשַׁחַת יַפְעֵל: י"ז יָשׁוּב עִמְלוֹ
בְּרֵאשׁוֹ וְעַל קַרְקָרוֹ חָמְסוֹ יִרְדּוּ: יח אֲזַרְהָ יְהוָה יְהוָה כְּצַדִּיק וְאֲזַמְרָה שֵׁם
יְהוָה יְהוָה עַלְיוֹן:

זוהר תהלים

מְנִיפִין אוֹתוֹ וּמְנַעֲנְעִים אוֹתוֹ כְּדִי
לְשַׁתְּקוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבְא, יְהוּדָה יְהוּדָה, מְלָה זֹאת
בְּאֵה לַיָּדָךְ וְלֹא חִקְרַת בַּה? וְהֵלֵא
יִשְׁמְעוּ אֲזַנֶּיךָ מֵה שְׁפִיךְ מְדַבֵּר! כִּךְ הִיא
מִדַּת הַגְּבוּרָה, כּוֹעֶסֶת וְרוֹגְזוֹת, שְׁכַתּוֹב
(בראשית מט) שְׁמַעוֹן וְלוֹי אַחִים כְּלֵי חָמֶס
מְכַרְתֵּיהֶם, וְכַתּוֹב אֲרוּר אַפְּסֵי כִי עָזוּ וְעִבְרַתָּם
כִּי קִשְׁתָּהּ, לְפִי שֶׁהֵם מִתְגַּבְּרִים וּמִתְקַשִּׁים
בְּאַפְּסֵם וְעִבְרַתָּם לְצִאֵת לַעֲשׂוֹת דִּין לְכָלוֹת
וְלִהְכָרִית בְּנֵי הָעוֹלָם, אַזִּי הִכְהֵן, שֶׁהוּא
הַחֶסֶד הָעַלְיוֹן, מְנִיף אוֹתוֹ הַצַּד שֶׁל הַלְוִיִּם,
שֶׁהוּא מִדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדִי לְשַׁכֵּךְ וּלְשַׁקֵּט
רְגֵזָה וְכַעֲסָה, כְּדִי שִׁישְׁתַּבְּרוּ הַשְּׁעָרוֹת מִכָּל
שׁוּלֵיָהֶן וְלֹא יִתְגַּבְּרוּ וְלֹא יִתְחַזְּקוּ, כְּעֵין
דְּגָמָא זוּ הִכְהֵן שְׁמַנִּיף אֶת הַלְוִיִּם תְּנוּפָה
כְּדִי שִׁישְׁקֵט הַצַּד שֶׁל הַגְּבוּרָה שְׁלֵהֵן, כְּדִי
שֶׁלֹּא יִתְעוֹרֵר הַדִּין בְּעוֹלָם. בָּא רַבִּי יְהוּדָה
וְנִשְׁקֵק אֶת יָדָיו. וְכִשְׁתְּעוֹרְרוּ הַדִּינִין בְּעוֹלָם,
כָּל הַדִּינִים הַנִּמְצָאִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אַבְרָהָם
אָבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם הוּא דוֹחָה אוֹתָם לַחֲוֹץ
וְאֵינָם עוֹמְדִים לְפָנָיו, זֶהוּ שְׁכַתּוֹב וְאֵל זַעֵם
בְּכָל יוֹם:

שְׁנֵאמַר (דברים יז) כִּי יִפְלֵא מִמֶּךָ דְּבַר.
יֹעֵץ - זֶהוּ נִהַר עַלְיוֹן שְׁשׁוּפֵעַ וַיּוֹצֵא
וְלֹא פוֹסֵק. וְזֶה יֹעֵץ לְכָל וּמִשְׁקָה אֶת
הַכֹּל. אֵל - זֶה אַבְרָהָם, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנו
הָאֵל הַגְּדוֹל. גְּבוּר - זֶה יִצְחָק, שְׁכַתּוֹב
הַגְּבוּר. אָבִי עַד - זֶה יַעֲקֹב, שְׁאוּחֵז בְּצַד
הַזֶּה וּבְצַד הַזֶּה וְעוֹמֵד בְּקִיּוּם שְׁלֵם. שֶׁר
שְׁלוֹם - זֶה צַדִּיק, שֶׁהוּא הַשְּׁלוֹם שֶׁל
הָעוֹלָם, שְׁלוֹם הַבֵּית, שְׁלוֹם הַגְּבִירָה.
בָּאוּ רַבִּי חִזְקִיָּה וְרַבִּי יְהוּדָה וְנִשְׁקוּ אֶת
יָדָיו. בָּכוּ וְאָמְרוּ: אֲשֶׁרִי חָלַקְנוּ שְׁשָׁלְנוּ
אֶת זֶה. אֲשֶׁרִי הַדוֹר שְׁאַתָּה שְׁרוּי
בְּתוֹכוֹ.

אַהֲרֵן הַנִּיף אֶת הַלְוִיִּם לְהַשְׁקִיט אֶת מִדַּת
הַגְּבוּרָה

וְאֵל זַעֵם בְּכָל יוֹם (ו, יב): נוהר במדבר פ'
בהעלותך (דף קנ"א:) וְהַנִּיף אַהֲרֵן אֶת
הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לְפָנָיו ה'. רַבִּי יְהוּדָה שְׁאֵל
אֶת רַבִּי אַבְא, לְמָה הָיָה הַפְּהֵן מְנִיף אֶת
הַלְוִיִּם? אָמַר לוֹ, מִשָּׁל לְמָה הַדְּבַר
דוֹמָה? לְתִינוּק כְּשֶׁהוּא בּוֹכָה וְכוֹעֵס, מָה
עוֹשִׂין כְּדִי לְפִיֶסּוֹ? אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה,

ח א למנצח על הגתית מזמור לדוד: ב יהוהה אהנינו
מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים:

שימוש תהלים

למצא הן

ה' אדונינו וגו' (ח, ב): [שימוש תהלים לפרק ז] למצוא חן. קח שמן זית ואמור עליו במוצאי היום ז"פ ג' ימים ומשח פניך ידיך ורגליך, והוא טוב ג"כ לנער הבוכה.

זוהר תהלים

נתינת התורה לעם ישראל בעלמא הדין
ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ
אשר תנה הודך על השמים (ח, ב):
[זוהר שמות פ' שמות דף ג' ע"א] כְּתוּב (דברים
לג) ה' מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע
מהר פארן ואתה מרבבת קדש מה זה
ואתה מרבבת קדש? ששנינו, כשרצה
הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל,
באו מחנות של מלאכים עליונים. פתחו
ואמרו, (תהלים ח) 'ה' אדנינו מה אדיר שמך
בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים',
ורצו שתורה תנתן להם. אמר להם
הקדוש ברוך הוא, וכי יש בכם מות?
שכתוב (במדבר יט) אדם כי ימות באהל.
(דברים כא) וכי יהיה באיש חטא משפט מות
והומת. יש ביניכם חטא? וכי אתם
צריכים דינים? יש ביניהם גזל או גנבה?
שכתוב (שמות כ) לא תגנב. יש ביניכם
נשים? שכתוב לא תנאף. יש ביניכם
שקר? שכתוב לא תענה ברעך עד שקר.
יש ביניכם חמדה? שכתוב לא תחמד. אז
לשם מה אתם רוצים תורה? מיד פתחו
ואמרו, (תהלים ח) ה' אדנינו מה אדיר שמך
בכל הארץ. ואלו אשר תנה הודך על
השמים לא כתוב. ועל כך ואתה מרבבת
קדש, אז מימינו איש דת למו.

ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר
תנה הודך על השמים (ח, ב): [זוהר שמות

פ' בשלח (דף ט"ו)] רבי חייא ורבי יוסי היו
הולכים במדבר. אמר רבי חייא לרבי יוסי,
בא ואמר לה, שפשוצה הקדוש ברוך הוא
להעביר שלטון של הארץ, אינו עושה עד
שמעביר השליט שלהם ברקיע, ולא
מעביר את השליט שלהם עד שממנה אחר
במקומו, כדי שלא יגרע [השלטון]
השמוש שלהם ברקיע, כדי לקיים מה
שכתוב (דניאל ד) ולמי שיחפץ יתננה. אמר
רבי יוסי, ודאי כך הוא.

פתח רבי יוסי ואמר, (תהלים ח) ה' אדנינו
מה אדיר שמך בכל הארץ. ה'
אדנינו - כשרוצה הקדוש ברוך הוא לשבר
את כח העמים עובדי כוכבים ומזלות,
מחזק דינו עליהם ושובר אותם, ומעביר
מלפניו את השליט שלהם. 'אשר תנה
הודך על השמים', אשר נתת היה צריך, או
תנה הודך. מהו אשר תנה הודך? אלא זהו
סוד של הנהר העמק של הכל, ודוד בקש
בקשתו להשפיע ממנו על השמים, וזהו

ג מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשבית אויב ומתנקם: ד בי

זוהר תהלים

מתחברים שם שודדי הרים והורגים ומקפחים את בני האדם, ואלה שידעים לא עוברים שם, ומבקש הקדוש ברוך הוא דם אותו הכהן בכל יום.

על איזה חטא מתים התינוקות

מפי עוללים וינקים יסדת עז (ח, ט): זוהר

שמות פ' משפטים (דף ק"ג:) ומה שאמר והנה דמעת העשוקים - אלו אותם שמתים בחיק אמותיהם, אלה עושים לשפך דמעות לכל בני העולם, משום שאין דמעות שיוצאות מן הלב כדמעות הללו, שכל בני העולם תוהים ואומרים: דיני הקדוש ברוך הוא הם אמת, והולכים על דרך אמת. התינוקות המסכנים הללו שלא חטאו, למה מתו? איפה דין האמת שעושה רבון העולם? אם בחטאי אבותם מסתלקים מן העולם - למה? ודאי אין להם מנחם.

עוד, והנה דמעת העשוקים - אותה דמעה שלהם באותו העולם, שמגנים על החיים. ששנינו, יש מקום מתקן להם באותו עולם שאפלו צדיקים גמורים לא יכולים לעמד שם. והקדוש ברוך הוא אוהב אותם ונדבק בהם, ומתקן בהם את הישיבה העליונה שלו, ועליהם כתוב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז. ומה התועלת שעושים שם, ולמה עולים לשם? שכתוב למען צורריך להשבית אויב ומתנקם. וכן יש מקום אחר לבעלי תשובה.

אשר, כנאמר (שמות ג) אהיה אשר אהיה. בשעה שהנהר הזה העמק של הכל שופע ויוצא על השמים, אז הכל בשמחה, והגבירה מתעטרת במלך, וכל העולמות בשמחה. והשלטון של העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות מעבר מלפני הגבירה, ואז זוקפים ראש כל האחוזים בה.

בין כך ראו איש אחד שהיה בא, ומשא אחד לפניו. אמר רבי חייא, גלך, אולי האיש הזה עובד עבודת כוכבים ומזלות הוא, או עם הארץ הוא, ואסור להשתתף עמו בדרך. אמר רבי יוסי, גשב כפאן ונראה, אולי הוא איש גדול. בין כך עבר לפניו, ואמר להם, בסבוב של המעבר המסכן הזה צריך לווי, ואני יודע דרך אחרת, ונסטה מכאן, ואני רציתי לומר לכם, שלא אהטא בכם ולא אעבר על מה שכתוב (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול, ואתם כמו סומים בדרך הזו, ולא תסתכנו בנפשכם. אמר רבי יוסי, ברוך הרחמן שחכינו כאן. התחברו עמו. אמר להם, לא לדבר שום דבר כאן עד שנעבר בזה. סטו לדרך אחרת.

אחר שיצאו מאותו מקום, אמר להם, באותה הדרך האחרת היו הולכים פעם אחד כהן חכם, וכהן עם הארץ אחד עמו. קם אותו עם הארץ עליו באותו מקום והרגו. מאותו יום, כל מי שעובר באותו מקום, מסכן את נפשו, והרי

אַרְאֵה שְׁמוֹךְ מַעֲשֵׂי אֲנֻכְעִיתֶיךָ יְרַח וְכֹכְבֵּים אֲשֶׁר בּוֹנְנָתָה: ה מַה אֲנוֹשׁ בִּי

זוהר תהלים

תזכרנו וגו', שעתידי לחטא לפניך. אמר להם הקדוש ברוך הוא: אם אתם הייתם למטה כמותו, הייתם חוטאים יותר ממנו. מיד - ויראו בני האלהים את בנות האדם וגו', חשקו בהם, והקדוש ברוך הוא הפילים למטה בשלשלאות.

והם עז"א ועז"ל, שמהם הנשמות של הערב רב, שהם הנפילים, שהפילו עצמם לזנות אחר נשים שהן טובות, ולכן הפילים הקדוש ברוך הוא מהעולם הבא שלא יהיה להם חלק שם, ונתן להם שכרם בעולם הזה, כמו שנאמר (דברים ז) ומשלם בשנאיו אל פניו להאבידו וגו'.

מה אנוש בי תזכרנו וכן אדם בי תפקדנו

ובו' (ה, ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (ד) ו ע"א] רבי חייא אמר, וינחם ה' כי עשה את האדם בארץ - נטל תנחומים וחדוה. כשעשה הקדוש ברוך הוא את האדם בארץ, שהוא כדגמא עליונה, וכל המלאכים העליונים משבחים את הקדוש ברוך הוא כשראו אותו בדמות עליונה, ואמרו (תהלים ח) 'ותחסרהו מעט מאלהים וכבוד והדר תעטרהו'. אחר כך כשחטא אדם, התעצב הקדוש ברוך הוא על שחטא. שנתן פתחון פה למלאכי השרת שאמרו לפניו בפתחלה כשרצה לכרא אותו, 'מה אנוש בי תזכרנו וכן אדם בי תפקדנו'.

בריאת האדם ודרגתם כלפי המלאכים

מה אנוש בי תזכרנו וכן אדם בי תפקדנו

(ה, ה): [זוהר במדבר פ' בלק (ד) ר"ח] פתח

התורה נתנה לישראל בזכות התינוקות מפי עוזרים וינקים ופדת עז (ה, ה): [זוהר חדש רות 97 קב.] אמר, כך שמעתי, בזמן שרצה הקדוש ברוך הוא לתת תורה לישראל, נטל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, והלך הוא לשאר העמים, ולא רצו לקבלם. עד שהוריד אותם לישראל על הר סיני. אמרו מלאכי השרת: למי רוצה הקדוש ברוך הוא לתת שתי תורות הללו? אמר: לישראל, שהם גורלי וחלקי, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, הרי שנים. ואני נתן להם שתי תורות. ועוד, שעולים בערבון עוללים וינקים. ובשבילם יתעוררו שתי התורות הללו, שכתוב 'מפי עוללים וינקים יסדת עז'.

המלאכים כשירדו למטה היה להם נפילה כבכול וזה למוזד זכות לישראל

מה אנוש בריתזכרנו וכן אדם בי

תפקדנו (ה, ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (ד) כה.] הנפילים, עליהם נאמר (שם) ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבות הנה. ואלה הם מין שני מהנפילים האלה למעלה. שכשרצה הקדוש ברוך הוא לעשות אדם, שאמר נעשה אדם בצלמנו וגו', רצה לעשות אותו ראש לכל העליונים להיות ממנה על כלם ושיהיו מתמנים על ידו, כמו שיוסף שנאמר בו (שם מא) ויפקד פקדים על הארץ, הם רצו לקטרגו ואמרו (תהלים ה) 'מה אנוש בי

תִּזְכְּרֵנוּ וּבֵן אָדָם כִּי תִפְקְדֵנוּ: וּתְחַפְּרֵנוּ מִעַט מַאֲלָהִים וְכַבֹּד וְהָדָר
תַּעֲטִירֵנוּ: ז תַּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיךָ כֹּל שֶׁתָּה תַּחַת רַגְלָיו: ח צַנְה וְאַלְפִים כָּלֵם

זוהר תהלים

וְאָמַר, (תהלים ח) 'מֶה אָנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ וְגו'.

פְּסוּק זֶה פְּרִשׁוּהוּ שְׁמִמְנֵי הָעוֹלָם אָמְרוּ אוֹתוֹ בְּשַׁעַה שְׁעָלָה בְּרִצּוֹן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרָא אָדָם. קָרָא לְכַתּוֹת כַּתּוֹת שֶׁל מְלֹאכֵי עֲלִיּוֹן וְהוֹשִׁיבֵם לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, (שם מט) וְאָדָם בִּיקָר כֹּל יֵלֵן וְגו'. הוֹשִׁיט הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶצְבְּעוֹ וְשָׂרְף אוֹתָם. הוֹשִׁיב כַּתּוֹת אַחֲרוֹת לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם. אָמְרוּ לְפָנָיו, 'מֶה אָנוֹשׁ כִּי תִזְכְּרֵנוּ? מֶה טִיבוֹ שֶׁל אָדָם זֶה? אָמַר לָהֶם, בֶּן אָדָם שִׁיְהִיָּה בְּצֶלֶם שְׁלָנוּ, שֶׁתְּהִיָּה חֲכַמְתוֹ עֲלִיוֹנָה מִחֲכַמְתְּכֶם. כִּיּוֹן שֶׁבְּרָא אָדָם, וְחֲטָא, וַיֵּצֵא זְכַאי לְפָנָיו, בָּאוּ עֲזָ"א וְעֲזָ"ל, אָמְרוּ לְפָנָיו: פֶּתַחֲזֵן פֶּה יֵשׁ לָנוּ אֵלֶיךָ, הָרִי בֶן אָדָם שְׁעֵשִׂית חֲטָא לְפָנֶיךָ! אָמַר לָהֶם: אֲלֶמְלֵא תְהִיּוּ מְצוּיִים אֶצְלָם וְכו'. מֶה עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הַפִּילֵם מִדְּרָגָתָם הַקְּדוּשָׁה מִהַשְׁמַיִם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּעֵת הַשְּׁבִתִי לְשִׂאלַתְכֶם, שֶׁבְּלַעַם אָמַר נִפְל וּגְלוּי עֵינַיִם. אִם נֹאמַר שֶׁלֹּא הָיָה כֶּף, וְשִׁבְחִים הָיָה מְשַׁבַּח אֶת עֲצָמוֹ - אֵיךְ יִכְתַּב הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דְבָר כּוֹזֵב בַּתּוֹרָה?! וְאִם דָּבַר אֱמֶת הוּא, אֵיךְ יִשְׁתַּבַּח אוֹתוֹ רָשָׁע בְּדְרָגָה עֲלִיוֹנָה עַל כָּל נְבִיאֵי הָאֱמֶת?! וְעוֹד, שֶׁהָרִי אֵין שׁוֹרָה קְדוּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, רַק בְּמִקּוֹם הָרְאוּי לָהּ. כָּעֵת חֲזַרְנוּ לְדָבַר הָרֵאשׁוֹן. אַחֲרֵי שֶׁהַפִּילֵם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹמָם הַקְּדוֹשׁ, טָעוּ אַחֲרַי נְשׁוֹת הָעוֹלָם וְהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם. כָּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל, וְהָרִי כְּתוּב (תהלים קד) עָשָׂה

מְלֹאכֵי רוּחוֹת וְגו'. וְהָרִי מְלֹאכֵים אֱלוֹ הָיּוּ, אֵיךְ יִכְלוּ לְהַתְקִים בְּאַרְץ? אֵלֵא בֵּא וּרְאֵה, כָּל אוֹתָם (מַלְכִים) שְׁלֹמְעָלָה לֹא עוֹמְדִים וְלֹא יְכוּלִים לַעֲמֵד, רַק בָּאוּ עֲלִיּוֹן שְׁמֵאִיר לָהֶם וּמְקִיִם אוֹתָם. וְאִם פּוֹסֵק מֶהֱם אוֹתוֹ הָאוּר, לֹא יְכוּלִים לַעֲמֵד. כָּל שֶׁכֵּן אוֹתָם שֶׁהַפִּילֵם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַפְּסִיק מֶהֱם אוֹתוֹ הָאוּר שְׁלֹמְעָלָה שֶׁהִשְׁתַּנָּה זִיוָם. וְכִשְׁיָרְדוּ וְשָׁלַט בָּהֶם אֲוִיר הָעוֹלָם, הִשְׁתַּנּוּ בְּדְרָגָה אַחֲרָת.

בא וּרְאֵה, הַמֶּן שֶׁהָיָה יוֹרֵד לְיִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָר, אוֹתוֹ מֶן הָיָה מִטַל שְׁלֹמְעָלָה, שֶׁהָיָה יוֹרֵד מִהַעֲתִיק הַנְּסֻתָר שֶׁל כָּל הַנְּסֻתָרִים. וְכִשְׁהָיָה נוֹחַת, הָיָה אוֹרוֹ מֵאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִמֶּנּוּ נִזְוֵן שְׂדֵה הַתְּפוּחִים וּמְלֹאכֵים עֲלִיוֹנִים. וְכִשְׁהָיָה יוֹרֵד לְמִטָּה וְשׁוֹלֵט בּוֹ אֲוִיר הָעוֹלָם, הָיָה מְגַלֵּיד נִקְפָא, וּמִשְׁתַּנָּה זִיוּו, וְלֹא הָיָה זִיוּו אֵלֵא כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (במדבר יא) וְהַמֶּן כּוֹרַע גֹּד הוּא וְגו', וְלֹא יוֹתֵר. וְכָל שֶׁכֵּן הַמְּלֹאכֵים, כִּיּוֹן שֶׁיָרְדוּ וְשָׁלַט בָּהֶם אֲוִיר, הִשְׁתַּנּוּ מֵאוֹתָהּ דְרָגָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁהָיָה בָּהּ. מֶה עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? רְאֵה שֶׁהִטְעוּ אֶת הָעוֹלָם, קִשְׁרָם בְּשִׁלְשֻׁלָאוֹת בְּרִזְל בְּהַר הַחֲשָׁךְ. בְּאֵיזָה מִקּוֹם יוֹשְׁבִים? בְּעַמְקֵי הָהָר. הוֹשִׁיב אֶת עֲזָ"א, וְזָרַק חֲשָׁף הַפְּנִיִם. מִשׁוּם שֶׁבְּאוֹתָהּ שַׁעַה שֶׁקִּשְׁרָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַתְּחִזֵּק וְהַרְגִּיז כִּלְפֵי מַעְלָה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִפִּילוֹ בְּעַמְקֵי עַד צְוֹאֲרוֹ, וְזָרַק חֲשָׁף בְּפָנָיו. עֲזָ"ל שֶׁלֹּא הַתְּחִזֵּק, הוֹשִׁיבוּ לְפָנָיו, וְהָאִיר לוֹ הַחֲשָׁךְ. וּבְנֵי הָעוֹלָם

וְגַם בְּהַמּוֹת שָׁרֵי: ט צְפוּר שָׁמַיִם וְרַגִּי חִים עִבְר אֲרָחוֹת יָמַיִם: י יְהוָה יְהוָה
אֲרַנִּינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

זוהר תהלים

קִין כָּל הַמְדוּרִים שֶׁל צַד שֶׁל הַמִּינִים
הָרָעִים וְרוּחוֹת וְשָׂדִים וְכַשְׁפִּים בָּאִים,
וּמִצַּד שֶׁל הַכֵּל שֶׁל רַחֲמִים יוֹתֵר וְלֹא
בְשִׁלְמוֹת. יֵין טוֹב בֵּינָן רַע. וְלֹא נִתְקַן
עִמּוֹ עַד שֶׁבָּא שֵׁת וְהִתְיַחֲסוּ מִמֶּנּוּ כָּל
אוֹתָם דּוֹרוֹת שֶׁל צַדִּיקֵי עוֹלָם, וְכוּ נִשְׁתַּל
הָעוֹלָם. וּמִקֵּץ בָּאוּ כָּל אוֹתָם חֲצוּפִים
וְרָשָׁעִים וְרָשָׁעֵי הָעוֹלָם.

כָּל מָה שֶׁבָּרָא הַקֶּב"ה בְּעוֹלָמוֹ לֹא בָרָא
בְּמַעֲלָה בְּבִינָה, אֲלֵא הָאָדָם לְבַדּוֹ, שֶׁנִּתְּנָן בּוֹ
כַּח מִן הָעֲלִיּוֹנִים לְדַעַת וְלִהְפִיר וְלִהְבְּדִיל בֵּין
הַטּוֹב וּבֵין הָרַע

וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ וְכו' (ח. טו): [זוהר
חדש ט' בראשית] אָמַר רַבִּי חֲנִינְיָא,
הַפְּסוּק הַזֶּה לֹא בָּא אֲלֵא לְהַדְרֵשׁ, וַיִּצְרַח
אֲחֵר. אֲלֵא כָּל מָה שֶׁבָּרָא הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָא בְּמַעֲלָה בְּבִינָה, אֲלֵא
הָאָדָם לְבַדּוֹ, שֶׁנִּתְּנָן בּוֹ כַּח מִן הָעֲלִיּוֹנִים
לְדַעַת וְלִהְפִיר וְלִהְבְּדִיל בֵּין הַטּוֹב וּבֵין
הָרַע, וְהוּא מְעַטֵּר בְּכַבּוֹד וְהָדָר, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ח) 'וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ',
וְהוּא מוֹשֵׁל עַל כָּל מַעֲשֵׂה יְדָיו. זֶהוּ
שְׁכִתוּב (ש) תַּמְשִׁילֵהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו. וְאַחֵר
כָּל הַשִּׁבְחָה הַזֶּה, כְּשֶׁהוּא זוֹכֵר שֶׁהוּא עֹפֵר
וְיָשׁוּב אֶל הָעֶפֶר, הַכֵּל נַעֲשֶׂה הַכֵּל לְפָנָיו,
וְאוֹמֵר וַי. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, חֵלֶק הַתְּבָה, וַי
יִצֵּר ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֹפֵר מִן הָאָדָמָה,
וְיָשׁוּב אֶל הָעֶפֶר כְּמוֹת שֶׁהִיָּה.

שְׂיֹדְעִים מְקוּמָם, בָּאִים אֲלֵיהֶם
וּמְלַמְּדִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם כְּשָׁפִים וּנְחָשִׁים
וּקְסָמִים. וְאוֹתָם הָרִי הַחֲשָׁךְ נִקְרָאִים
הָרִי קָדָם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁהַחֲשָׁךְ
מְקַדֵּם לְאוֹר, וּמִשּׁוֹם זֶה הָרִי הַחֲשָׁךְ
נִקְרָאִים הָרִי קָדָם. לָכֵן וּבִלְעָם לְמַדּוֹ
מֵהֶם כְּשָׁפִים, וְהִינּוּ מָה שֶׁאָמַר בְּלַעַם,
מִן אֲרָם יִנְחֲנִי כְּלֶךְ מִלֶּךְ מוֹאָב מֵהָרִי
קָדָם וְגו'.

וְתַחֲפֶרְהוּ מִעַט מֵאֱלֹהִים וְכַבּוֹד וְהָדָר
תַּעֲטֶרְהוּ (ח. טו) [זוהר בראשית
ט' בראשית (דף לו:)] רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אָז
נִכְנְסוּ שְׁלֹשָׁה בְּדִין וְנִדְוָנוּ, וְהָעוֹלָם
הַתְּחַתּוֹן הַתְּקַלֵּל וְלֹא עִמַּד בְּקִיּוּמוֹ בְּגַלֵּל
זְהֵמַת הַנְּחָשׁ, עַד שֶׁעָמְדוּ יִשְׂרָאֵל בְּהַר
סִינַי. אַחֵר כֶּף הַלְּבִישׁ אוֹתָם הַקֹּדֶשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּלְבוּשִׁים שֶׁהַעוֹר נִהְנָה מֵהֶם.
זֶהוּ שְׁכִתוּב כְּתוּבָת עוֹר. בְּתַחֲלָה הָיוּ
כְּתוּבָת אוֹר שֶׁהָיוּ מִשְׁתַּמְשָׁשִׁים בָּהֶם
בְּעֲלִיּוֹנִים שְׁלַמְעֵלָה, מִשּׁוֹם שֶׁמְלַאֲכֵי
הַשָּׂרֵת הָיוּ בָּאִים לְהַנּוֹת מֵאוֹתוֹ הָאוֹר.
זֶהוּ שְׁכִתוּב (שם ח) 'וְתַחֲפֶרְהוּ מִעַט
מֵאֱלֹהִים וְכַבּוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ'. וְכַעַת
שְׁחָטָאוּ - כְּתוּבָת עוֹר, שֶׁהַעוֹר נִהְנָה מֵהֶם
וְלֹא הִנְפֵּשׁ. אַחֵר כֶּף הוֹלִידוֹ בֵּין רֵאשׁוֹן.
בֵּין שֶׁל הַזְּהֵמָה הָיָה. שְׁנַיִם בָּאוּ עַל חֲתוּהָ
וְהַתְּעַבְרָה מֵהֶם וְהוֹלִידָה שְׁנַיִם, זֶה יִצְאָה
לְמִינּוֹ וְזֶה יִצְאָה לְמִינּוֹ, וְרוּחַ שְׁלֵהֶם
נִפְרְדּוּ זֶה לְצַד זֶה וְזֶה לְצַד זֶה. זֶה דּוּמָה
לְצַד שְׁלוֹ, וְזֶה דּוּמָה לְצַד שְׁלוֹ. מִצַּד שֶׁל

—== זוהר תהלים ==—

שְׁהִיא קְדוּשָׁה וְדוּמָה לוֹ, אֲבָל מֶה חֶסְרוֹן הוּא? עַל שְׁהִיָּה גוּף וְנִלְקַח מִן הָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמַר בְּדַעַת וּבְחֻכְמָה - אִי אֶפְשָׁר, שְׁהִירִי רְחוּק הוּא הָאָדָם מִן הָעֲלִיּוֹנִים, שְׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, הַמְּלֹאכִים הַקְּרוּבִים מְקַבְּלִים כַּח שְׁפַע אֶסְפָּקְלָרְיָה שֶׁל מַעְלָה תַחְלָה, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְאוֹתָם שְׂאִינָם קְרוּבִים, וּמֵהֶם יוֹרֵד לְשָׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, וּמֵהֶם אֶל הָאָדָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּפֹסֵא הַכְּבוֹד מְקַבֵּל תַּחְלָה, וּמִמֶּנּוּ לְמַלְאָכִים הָעֲלִיּוֹנִים, וּמֵהֶם לְאוֹתָם שְׂאִינָם כָּל כֶּד עֲלִיּוֹנִים וּגְבוּהִים כְּמוֹתָם, וּמֵהֶם לְשָׁמַיִם, וּמֵהֶם אֶל הָאָדָם. אֲבָל בְּמָה נִדְמָה לוֹ הָאָדָם? אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, בְּנִשְׁמָה, שְׁהִיא קְדוּשָׁה, וְלֹא תִכְלָה לְעוֹלָם, עַל שְׁנִטְלָה מִמֶּנּוּ, מִכַּחוֹ וּמִגְבוּרָתוֹ, וְלֹא כְּמוֹ הַגּוֹף שְׁנִטְלָה מִן הָאָדָמָה, וְיִכְלָה וְיִשׁוּב עָפָר כְּשֶׁהִיָּה.

הַקְּב"ה בָּרָא בְּאָדָם אֶת הַחֻמְשָׁה חוּשֵׁים וְאֶת הַנִּשְׁמָה
 תַּמְשִׁילָהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו בִּלְ שִׁתָּה תַחַת
 רַגְלָיו (ה, ט): [זוהר חדש פ'
 בראשית] כְּשֶׁבָרָא הָאָדָם, נִתְיַחַד הַקְּדוּשָׁה
 בְּרוּךְ הוּא עִמָּהֶם בְּעֲשִׂיתוֹ וְאָמַר נַעֲשֶׂה
 אָדָם. וְנִתֵּן בּוֹ קִלְסֵתֵר פָּנִים, רֵאזִ"ה, רִי"ח,
 קוּמ"ה, הֶלִיכ"ה, מִשׁו"ש, דְּבו"ר,
 עֲשִׂי"ה. הַמְשִׁילוֹ בְּמַעֲשֵׂה יָדָיו, זֶהוּ
 שְׁכָתוּב (תהלים ח) 'תַּמְשִׁילָהוּ בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו
 כֹּל שִׁתָּה תַחַת רַגְלָיו'. וְכִשְׁזָרַק בּוֹ נִשְׁמָה,
 קָם עַל רַגְלָיו, וְנִדְמָה לְתַחְתּוֹנִים
 וְלְעֲלִיּוֹנִים. נִדְמָה גּוּפוֹ לְאָרֶץ, וְנִשְׁמָתוֹ
 לְעֲלִיּוֹנִים, בְּתֹאֵר, וְהֶדְר, וְכְבוֹד, בְּאִימָה,
 וּבִירְאָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) וְכְבוֹד וְהֶדְר
 תַּעֲטִרְהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹנָתָן, רֵאשׁ הַפְּסוּק
 הַזֶּה סֵפֶק בְּלִבִּי, שְׁכָתוּב (שם) 'וְתַחֲסִרְהוּ
 מֵעַט מְאֹלֵהִים'. אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, בְּנִשְׁמָתוֹ

א לַמְנַצֵּחַ עֲלֵמוֹת לִבְּנֵי מְזֻמֹּר לְדָוִד: ב אֹדְהָ יְהוָה כָּל לִבֵּי אֲסַפְּרָה
 כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ: ג אֲשַׁמְּחָה וְאֶעֱלֶצֶה בְּךָ אֲזַמְּרָה שְׁמֶךָ עֲלֵינוּ: ד בְּשׁוֹב אוֹיְבֵי
 אַחֲזֹר וּבְשָׁלוֹ וַיֵּאבְדוּ מִפְּנֶיךָ: ה בִּי עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יִשְׁבֹּת לְכִסֵּא שׁוֹפֵט
 צֶדֶק: ו נְעַרְתָּ גוֹיִם אֲבֹתָי רָשָׁע שָׁמַם מַחִיתָ לְעוֹלָם וְעַד: ז הָאוֹיֵב תִּמְנוּ חֲרָבוֹת
 לְנֶצַח וְעָרִים נָתַשְׁתָּ אֲבָר זִכְרָם הִמָּחָ: ח וַיְהוָה יְהוָה לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט
 כִּסְאוֹ: ט וְהוּא יִשְׁפֹּט תִּבְלַל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמִיִּשְׁרָיִם: י וַיְהִי יְהוָה יְהוָה

— שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים —

לנער חולה

למנצח על מות לבן וגו' (ט, א): [שימוש תהלים לפרק ט] אודה ה' וגו'. לנער הבוכה, כתוב אותו. ושם שלו אהי"ה, א' מן "אודה, ה' מן "האויב, י' מן "נלכדה רגלם בחלופי המ"ם בא"ת ב"ש, ה' מן סופו והוא "סלה, וכתוב, יהי רצון לפניך אהי"ה אשר אהי"ה השם הגדול הגבור והנורא שתסיר ממנו זאת הבכיה ותרפאהו מבלי תשישות ותסיר ממנו סבה וכל שטן ושד ומזיק וכל כאב וחלי מעתה ועד עולם. - ועוד אם עומדים שונאים כנגדך תאמר אותו ותנצל מהם ואמור, יהי רצון מלפניך אהי"ה אשר אהי"ה שתצילני מאויבי ורודפי הקמים עלי כמו שהצלת מי שהתפלל לפניך את השירה הזאת.

— זוהר תהלים —

כְּשִׁישְׂרָאֵל מְסִימִים תִּפְלְתֶם בְּלִילָה, רַבִּי חֲזַקְיָה בְּנֵי, שְׁמַעְתָּ כְּלוּם? אָמַר לוֹ:
 נוֹשָׂאִים שִׁירָה אַחֲרֵיהֶם אוֹתָם שְׁנַקְרָאִים קוֹל נְעִימוֹת. וּמַהנְעִימוֹת וְהַתְּשַׁבַּחַת
 אִישִׁים, וְכֹה הַשִּׁירָה שְׁאוּמְרִים? כֹּה אָנוּשׁ מֵהַפְּסוּק הַזֶּה שְׁשִׁמְעֵתִי, כַּעַת יָדַעְתִּי
 כִּי תִזְכְּרֶנּוּ וְגו' וְתַחֲסְרֶהוּ קָמַעַט מֵאַלְהֵים פְּרוֹשׁוֹ, שְׁכַתּוֹב וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן
 וְכָבוֹד וְהָדָר תַּעֲטֶרְהוּ וְגו' ה' אֲדַנִּינוּ כֹּה לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ, שְׁכַתּוֹב וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן
 אֲדִיר שְׁמוֹךְ בְּכָל הָאָרֶץ.

וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב' (ט, ה): [זוהר חדש ט' בראשית]
 רַבִּי חֲזַקְיָה הָיָה הוֹלֵךְ בַּדֶּרֶךְ, וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי יוֹסִי בֶר חַלְפָתָא. קָמוּ לְלַכֵּת
 אַחַר חֲצוֹת הַלַּיְלָה. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזַקְיָה, מָה עָשִׂינוּ? שֶׁהָרִי
 שְׁנִינוּ, לְעוֹלָם יֵצֵא אָדָם בְּכִי טוֹב. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזַקְיָה: בְּרִיתָא הִיא, בָּא וּשְׁמַע סֵדֶר
 נְעִימוֹת קוֹל גַּלְגְּלֵי הַחִיּוֹת שֶׁהֵם מְשַׁבְּחִים שִׁירָה לְפָנֵי אֱלֹהֵינוּ. עַד שֶׁהִטָּה אָזְנוֹ, שָׁמַע
 קוֹל תְּשַׁבַּחַת נְעִימוֹת, שָׁמַע שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים (תהלים ט) 'וְה' לְעוֹלָם יֵשֵׁב' וְגו'. אָמַר לוֹ

שִׁירָה. וְמָה הַשִּׁירָה שְׁאוּמְרִים? (שם ח) מָה